

UZASADNIENIE

I. WPROWADZENIE

Projektowana ustawa o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw wprowadza zmiany w:

- 1) ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2024 r. poz. 54 i 834), zwanej dalej „ustawą Poś”,
- 2) ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609 i 721), zwanej dalej „ustawą o samorządzie gminnym”,
- 3) ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2024 r. poz. 566), zwanej dalej „ustawą o samorządzie województwa”,
- 4) ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2023 r. poz. 977, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”,
- 5) ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2023 r. poz. 571 oraz z 2024 r. poz. 834), zwanej dalej „ustawą dppw”,
- 6) ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2023 r. poz. 1336, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o ochronie przyrody”,
- 7) ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2023 r. poz. 846, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”,
- 8) ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2024 r. poz. 273), zwanej dalej „ustawą o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów”,
- 9) ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. z 2024 r. poz. 324 i 862), zwanej dalej „ustawą o zasadach prowadzenia polityki rozwoju”,
- 10) ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2023 r. poz. 1094, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą oos”,
- 11) ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków (Dz. U. z 2023 r. poz. 2496), zwanej dalej „ustawą o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków”,
- 12) ustawie z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. z 2022 r. poz. 673 oraz z 2024 r. poz. 834), zwanej dalej „USZE”,
- 13) ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o związku metropolitalnym w województwie śląskim (Dz. U. z 2022 r. poz. 2578), zwanej dalej „ustawą o związku metropolitalnym”.

Projekt, wprowadzając zmiany we wskazanych ustawach, ma na celu wsparcie przedsięwzięć prośrodowiskowych prowadzonych zarówno na szczeblu centralnym jak i samorządowym, w szczególności mając na uwadze działania dotyczące adaptacji do zmian klimatu, poprawy jakości powietrza oraz usprawnienia systemu zarządzania emisjami. Ustawa wpisuje się w realizację priorytetów ogłoszonych przez Prezesa Rady Ministrów do realizacji przez Rząd RP w obecnej kadencji.

Ograniczenie skutków pogłębiających się zmian klimatu w miastach ma bezpośredni wpływ nie tylko na życie obywateli, ale także dynamiczny rozwój gospodarczy kraju oraz regionów. To samo odnosi się do prawa do oddychania czystym powietrzem. W tym celu zaproponowane zostały odpowiednie

przepisy, które pozwolą na dalszą efektywną realizację przedsięwzięć mających na celu ograniczenie negatywnego wpływu sektora mieszkalnictwa na stan powietrza oraz jeszcze efektywniejszą realizację narzędzi finansowych dedykowanych temu zadaniu.

Do zasadniczych celów ustawy należy m.in. wprowadzenie rozwiązań służących wzmocnieniu aspektów transformacji ekologicznej i klimatycznej miast. Projektowane rozwiązania wpisują się w szerokie spektrum działań realizowanych przez Ministra Klimatu i Środowiska w zakresie klimatu i zrównoważonego rozwoju.

Miasta są obszarem, w którym koncentrują się współczesne wyzwania cywilizacyjne. Są również terenami najbardziej wrażliwymi na zmiany klimatu. Kryzys klimatyczny ma istotny wpływ zarówno na dynamikę rozwoju tkanki miejskiej, jak i jakość życia mieszkańców miast, stanowiących obecnie ok. 60% populacji Polski. Należy zatem dążyć do osiągnięcia neutralności klimatycznej miast oraz zwiększyć odporność miast na zachodzące zmiany klimatu.

Niniejszy pakiet zmian jest zgodny zarówno z krajowymi dokumentami strategicznymi: Polityką ekologiczną państwa 2030, Krajową Strategią Rozwoju Regionalnego 2030, Krajową Polityką Miejską 2030, jak również z inicjatywami unijnymi i międzynarodowymi w zakresie polityk miejskich, adaptacyjnych i mitygacyjnych, takimi jak: Nowa Karta Lipska – Transformacyjna siła miast na rzecz wspólnego dobra, Agenda Terytorialna UE 2030 czy Nowa Agenda Miejska ONZ.

Proponowany projekt stanowi jeden z rezultatów działań analitycznych podejmowanych w roku 2020 przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska (MKiŚ), w tym warsztatów miejskich prowadzonych z przedstawicielami samorządów miejskich, biznesu, think tanków, organizacji społecznych i obywatelskich, ekspertów, naukowców, architektów i urbanistów w ramach projektu „Miasto z Klimatem”. Miały one na celu zidentyfikowanie głównych problemów dotyczących szeroko rozumianych działań i polityki adaptacyjnej. W ich trakcie jednym z najczęściej podkreślanych problemów był niewystarczający stopień zaangażowania miast w opracowywanie miejskich planów adaptacji do zmian klimatu (MPA). Wskazywano, że MPA nie są osadzone w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, a w części miast nie podejmuje się wystarczających działań adaptacyjnych pomimo stworzenia planów adaptacji do zmian klimatu.

Zasadne jest także stworzenie przestrzeni prawnej dla opracowania i wdrażania przez miasta planów adaptacji do zmian klimatu, a także powiązania tych planów z innymi dokumentami strategicznymi i planistycznymi na poziomie lokalnym.

Aby rozwiązać przedstawione problemy, zdecydowano się na wprowadzenie zmian polegających na:

- doprecyzowaniu przygotowywanej przez samorząd województwa polityki rozwoju województwa o kontekst prowadzenia działań na rzecz ochrony klimatu oraz działań adaptacyjnych, zmniejszających podatność na zmiany klimatu,
- wprowadzeniu obowiązku opracowania miejskich planów adaptacji do zmian klimatu przez miasta o liczbie mieszkańców równej lub większej niż 20 tys.,
- określeniu działań zmniejszających podatność na zmiany klimatu, a w szczególności rekomendacji i wniosków zawartych w miejskich planach adaptacji do zmian klimatu, jako jednego z kluczowych elementów polityki przestrzennej,
- doprecyzowaniu przepisów ustawy o oś dotyczących zakresu oraz elementów niezbędnych oceny oddziaływania na środowisko w obszarze dotyczącym analiz klimatycznych (wprowadzenie obowiązku wykonania analizy podatności przedsięwzięcia na zmiany klimatu, obejmującej analizę narażenia oraz odporności przedsięwzięcia na zmiany klimatu, zgodnie z treścią dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/52/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/52/UE w sprawie oceny wpływu wywieranego przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz. Urz. UE L 26 z 28.01.2012, str. 1, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą o oś”).

Projekt ustawy wprowadza także dodatkowe mechanizmy wspierające realizację przedsięwzięć

proekologicznych w miastach oraz na pozostałych obszarach kraju, w których są stwierdzane przekroczenia poziomów dopuszczalnych i docelowych dla substancji objętych systemem monitoringu jakości powietrza, nie tylko przez wydłużenie czasu na realizację działań naprawczych określonych w programach ochrony powietrza, ale także uatrakcyjnienie warunków realizacji Programu „Stop Smog” oraz Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze”, które są dedykowane dofinansowaniu m.in. wymiany urządzeń lub systemów grzewczych na spełniające standardy niskoemisyjne, likwidacji urządzeń lub systemów grzewczych oraz przyłączaniu do sieci ciepłowniczej, elektroenergetycznej lub gazowej oraz kompleksowej termomodernizacji jednorodzinnych budynków mieszkalnych. W wyniku wejścia w życie przepisów ustawy w tym zakresie, nastąpi usprawnienie realizacji przedsięwzięć w ramach Programu „Stop Smog” i Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze”, a co za tym idzie nastąpi nie tylko dalsza poprawa stanu powietrza, ale także ograniczenie wielkości emisji gazów cieplarnianych do powietrza.

Projekt ustawy zmienia również termin opracowania przez zarząd województwa projektu aktualizacji programu ochrony powietrza, o którym mowa w art. 91 ust. 9c ustawy Poś. Ponadto projekt doprecyzowuje sposób ustalania wysokości przeciętnego miesięcznego dochodu z gospodarstwa rolnego na potrzeby wydania zaświadczenia o dochodach, o którym mowa w art. 411 ust. 10g ustawy Poś.

Jednocześnie zmiany wprowadzane w ustawie o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków pozwolą na dostosowanie Programu „Stop Smog” do obecnych realiów ekonomicznych i urealnienie wydatków ponoszonych na wymianę źródeł ciepła i termomodernizację przez gminy. Obecnie wskazany w ustawie średni koszt realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego w jednym budynku mieszkalnym jednorodzinym nie pozwala w pełni na realizację przedsięwzięć niskoemisyjnych. Konieczne jest również zwiększenie współfinansowania ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów przy równoczesnym zmniejszeniu zaangażowania gminy. Proponowane zmiany uwzględniają oczekiwania podmiotów realizujących obecnie przedsięwzięcia niskoemisyjne, które wyrażają zainteresowanie przystąpieniem do programu.

W celu usprawnienia funkcjonowania Programu „Stop Smog” zaplanowano również likwidację kryterium majątkowego beneficjenta końcowego i pozostawienie jedynie kryterium dochodowego, podobnie jak ma to miejsce w Programie Priorytetowym „Czyste Powietrze”.

Wprowadzane są również zmiany w USZE, które mają na celu uporządkowanie ustawowych zadań wykonywanych przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBiZE). Proponowane zmiany w zakresie terminów zadań wykonywanych przez KOBiZE pozwolą usprawnić jego pracę oraz uelastycznić wykonywanie rozległego zakresu realizowanych zadań ustawowych, co z kolei pozwoli na wydłużenie okresu prac nad przygotowaniem dokumentów i raportów m.in. obejmujących swoim zakresem gazy cieplarniane i inne zanieczyszczenia powietrza. Dodatkowo zaproponowane zmiany stanowią doprecyzowanie przepisów. Ze względu na przewidziany w obecnym brzmieniu USZE jedynie tryb pełnej aktualizacji Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza, który należy stosować zarówno w przypadku, gdy z prognoz wielkości emisji lub inwentaryzacji emisji wynika, że krajowe cele redukcyjne nie są spełnione lub istnieje ryzyko ich nieosiągnięcia proponuje się doprecyzowanie przepisów tak, żeby w przypadku możliwości nieosiągnięcia celów redukcyjnych – aktualizowane były jedynie strategie i środki dotyczące redukcji emisji zawarte w tym programie. Dokumenty te służą do monitorowania wyników prowadzonych działań na rzecz ograniczania zanieczyszczenia powietrza i zmniejszania emisji gazów cieplarnianych jak i zwiększania odporności ekosystemów także na terenach zurbanizowanych.

II. OBECNY STAN PRAWNY I SZCZEGÓŁOWE PRZEDSTAWIENIE ZMIAN

ART. 1 – ZMIANY W USTAWIE – PRAWO OCHRONY ŚRODOWISKA

Zmiana w art. 3

W art. 3 proponuje się dodanie nowego punktu zawierającego definicję MPA. Opracowanie planów adaptacji do zmian klimatu w miastach powyżej 100 tys. mieszkańców zainicjowane zostało w 2017 r. przez Ministerstwo Środowiska w ramach projektu, którego głównym celem była ocena wrażliwości na zmiany klimatu 44 największych polskich miast i zaplanowanie działań adaptacyjnych, adekwatnych do zidentyfikowanych zagrożeń. Wzorem tych 44 miast niektóre mniejsze polskie miasta we własnym zakresie przystąpiły do opracowania planów adaptacji. Z szacunków MKiŚ wynika, że 142 miasta powyżej 20 tys. mieszkańców rozpoczęły prace nad opracowaniem MPA, w tym 106 miast przyjęły go w drodze uchwały.

Zmiana art. 14 ust. 2 oraz dodanie art. 18a–18c

Proponuje się uzupełnienie art. 14 ust. 2 o wskazanie MPA jako kolejnego narzędzia, za pomocą którego jest prowadzona polityka ochrony środowiska. Dodane zostają także nowe regulacje – art. 18a–18c, zgodnie z którymi burmistrz albo prezydent miasta o liczbie mieszkańców równej lub większej niż 20 tys. sporządza MPA. Przyjęcie założenia, że opracowanie MPA będzie obligatoryjne dla miast liczących co najmniej 20 tys. mieszkańców, wynika z potrzeby zwiększenia liczby mniejszych miast, które zwiększą swój potencjał adaptacji do zmian klimatu. Doprecyzowano, że miasto o liczbie mieszkańców równej lub większej niż 20 tys., które będzie zobowiązane do opracowania MPA, to miasto, w którym liczba ludności zgodnie z danymi statystycznymi opublikowanymi przez Główny Urząd Statystyczny na koniec poprzedniego roku jest równa lub większa niż 20 tysięcy.

MPA są instrumentami wspierającymi działania na rzecz zwiększenia odporności na zmiany klimatu, w tym zwiększanie retencji wody opadowej i roztopowej, rozwój zieleni oraz tzw. odbetonowanie przestrzeni miejskiej. W obecnym stanie prawnym nie uwzględnia się kwestii adaptacji do zmian klimatu i nie ma wymogu przygotowywania tych dokumentów.

Niewystarczające uwzględnienie kwestii środowiskowego wymiaru polityki miejskiej, w tym planowania działań adaptacyjnych w dokumentach strategicznych i planistycznych przygotowywanych przez miasta, hamuje działania i programy podejmowane w ramach polityki krajowej. Mają one na celu przystosowanie miast do zmian klimatu, zmniejszenie ich podatności na zjawiska ekstremalne oraz zwiększenie potencjału do przeciwdziałania i zwalczania skutków tych zjawisk i ich pochodnych. Uwzględnienie ich w polityce miasta będzie miało pozytywny wpływ na przestrzeń miast, ich odporność na zmiany klimatu oraz estetykę, a tym samym podniesie komfort życia i bezpieczeństwo mieszkańców.

W art. 18a ust. 5 określono zasadnicze części MPA. Część analityczna jest kluczowa dla opracowania celów planu, ponieważ w obiektywny sposób identyfikuje zagrożenia klimatyczne dla miasta, dokonuje oceny wrażliwości miasta na zmiany klimatu oraz określa potencjał adaptacyjny miasta, w tym materialnych i niematerialnych zasobów. Część analityczna jest zbudowana na podstawie analizy informacji zawartych w dokumentach planistycznych i strategicznych miasta, danych meteorologicznych i hydrologicznych, danych statystycznych i przestrzennych oraz ocen przeprowadzonych przez ekspertów we współpracy z przedstawicielami miasta. Kluczowe jest również przeprowadzenie analizy podatności miasta na zmiany klimatu, która powinna obejmować, stopień, w jakim miasto nie jest zdolne do poradzenia sobie z negatywnymi skutkami zmian klimatu. Kolejnym istotnym elementem części analitycznej jest obligatoryjne przeprowadzenie analizy ryzyka związanego ze zmianami klimatu i szans wynikających z tych zmian w oparciu o scenariusze zmian klimatu, ustalając zagrożenie dla miasta wynikające z przewidywanych zmian klimatu oraz potencjalnych skutków wystąpienia tych zjawisk klimatycznych w przestrzeni miasta. Analizy wskazane powyżej mogą być wykonane na podstawie bezpłatnych dostępnych danych gromadzonych przez służbę meteorologiczną i hydrologiczną (dane publiczne Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – Państwowego Instytutu Badawczego), danych statystyki publicznej, a także danych i informacji z zakresu planowania przestrzennego, które są w posiadaniu jednostek samorządu

terytorialnego. Ponadto Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy (IOŚ-PIB) udostępnia na stronie projektu KLIMADA 2.0 opracowane dla poszczególnych powiatów scenariusze klimatyczne dla każdej dekady do roku 2100 oraz analizę ryzyka, które mogą być wykorzystane przez samorzady w opracowaniu miejskich planów adaptacji. Dodatkowo IOŚ-PIB udostępnia inne informacje i dane pomocne w opracowaniu miejskiego planu adaptacji.

Ponadto częścią składową MPA będzie koncepcja zazieleniania miasta, w tym zwiększania powierzchni terenów zieleni i zadrzewień, oraz koncepcja zagospodarowania wód opadowych i roztopowych na terenie miasta. Wskazówki do opracowania wspomnianych koncepcji zostały przedstawione w Podręczniku adaptacji do zmian klimatu dla miast, opracowanym przez IOŚ-PIB.

Kolejną wymaganą częścią planu jest zbiór danych przestrzennych, w tym część graficzna zawierająca przedstawienie wyników analiz z części analitycznej, co jest istotne z punktu widzenia przestrzennego zobrazowania szans i zagrożeń dla miasta. Same wartości mierników tradycyjnych nie zawsze pozwalają na wyodrębnienie części przestrzeni miasta, które są szansą albo zagrożeniem w kontekście działań adaptacyjnych do zmian klimatu. Obrazowanie kartograficzne jest aktualnie nowoczesnym, dostępnym i pożądanym sposobem obrazowania danych.

W części programowej zobowiązano miasta do określenia szczegółowych celów planu wraz z miernikami, ale co ważne na podstawie części analitycznej, graficznej oraz koncepcji zazieleniania miasta, w tym zwiększania powierzchni terenów zieleni i zadrzewień, i koncepcji zagospodarowania wód opadowych i roztopowych. Ponadto w tej części zostaną określone działania adaptacyjne, w tym opis, wskaźniki oraz harmonogram rzeczowo-finansowy tych działań, a także wskazane podmioty i organy biorące udział w opracowaniu planu oraz sposoby ich włączenia w opracowanie tego planu. Obligatoryjne wskaźniki i mierniki zostaną określone w rozporządzeniu, natomiast miasta mogą uwzględnić w MPA dodatkowe wskaźniki i mierniki. Wszystkie wskaźniki i mierniki muszą spełniać następujące kryteria: liczbowo określona wartość początkowa; liczbowo określona wartość docelowa; określony docelowy rok osiągnięcia pożądanej wartości. Część programowa, łącznie z określonymi w kolejnym punkcie sposobem wdrażania miejskiego planu adaptacji, są kluczowe dla systemu monitorowania i sprawozdawczości tego planu. Na podstawie informacji zawartych w części programowej sporządzane są wnioski i rekomendacje.

Katalog tych części pozostaje katalogiem otwartym, wymieniając jedynie najważniejsze i obowiązkowe elementy, które decydują o jakości opracowywanego planu adaptacji dla miasta. Analizując indywidualne działania miast na rzecz adaptacji do zmian klimatu można zaobserwować, że niektóre z nich podejmują dodatkowe, niestandardowe działania – tym samym nie jest możliwe enumeratywne wymienienie wszystkich elementów, które potencjalnie mogłyby stać się częścią planu adaptacji. Przy opracowaniu MPA miasta mogą korzystać z „Podręcznika adaptacji dla miast – wytyczne do przygotowania Miejskiego Planu Adaptacji do zmian klimatu”, w którym określono metodologię sporządzania MPA. Podręcznik został zaktualizowany w roku 2023. Ponadto w ramach projektu KLIMADA 2.0 IOŚ-PIB przeprowadzi dla samorządów cykl nieodpłatnych szkoleń z zakresu przygotowywania planów adaptacji.

W art. 18b ust. 1 i 2 projektu ustawy wskazano, że rada miasta uchwali miejskie plany adaptacji do zmian klimatu oraz określono termin na to działanie. Uchwalenie MPA ma nastąpić w terminie 30 miesięcy od dnia opublikowania przez Główny Urząd Statystyczny danych statystycznych dotyczących ludności według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, zgodnie z którymi miasto osiągnęło liczbę mieszkańców, o której mowa w ust. 1, jednak nie wcześniej niż od dnia 1 lipca 2025 r. W obecnej perspektywie finansowej UE miasta mogą sięgnąć po środki na opracowanie i realizację MPA. Opracowywanie przez miasta miejskich planów adaptacji ma wsparcie finansowe. Zaproponowana w przedmiotowym projekcie ustawy zmiana w ustawie Poś uzasadnia aplikowanie o środki na ten cel. MPA nie będą aktami prawa miejscowego.

W art. 18c przedstawiono obowiązek sprawozdawania się z wdrażania działań adaptacyjnych. Burmistrz albo prezydent miasta będzie zobowiązany ustawowo do monitorowania wdrażania działań adaptacyjnych zawartych w uchwalonym MPA, a co 2 lata od dnia przyjęcia planu będzie sporządzał

sprawozdanie z monitorowania wdrażania działań adaptacyjnych do zmian klimatu. Wyjątkiem jest pierwsze sprawozdanie, które sporządza się za okres od dnia przyjęcia miejskiego planu adaptacji do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok przekazania sprawozdania zgodnie z ust. 17 pkt 2 ustawy Poś. Celem tej regulacji jest doprowadzenie do sytuacji, gdy kolejne dwuletnie okresy sprawozdawcze będą kończyły się w roku nieparzystym. Zakłada się, że IOŚ-PIB w 2030 r. będzie w posiadaniu 100% sprawozdań z 209 miast (liczba wg danych GUS na 31 grudnia 2023 r.) o liczbie mieszkańców równej lub większej niż 20 tys. Kolejne sprawozdania będą składane co 2 lata od dnia złożenia pierwszego sprawozdania.

Podstawowy zakres sprawozdań z monitorowania został określony w art. 18c ust. 3, natomiast szczegółowy zakres sprawozdań oraz obowiązkowe wskaźniki monitorowania skuteczności podejmowanych działań adaptacyjnych oraz mierniki monitorowania skuteczności osiągnięcia postawionych celów zostaną określone w przepisach wydanych na podstawie art. 18c ust. 7. Wskaźniki i mierniki będą dotyczyły m.in.. usuwania skutków zjawisk ekstremalnych, nasadzeń, zasobów i powierzchni terenów zieleni oraz obiektów małej retencji, a ich określenie przez ministra ma na celu ustandaryzowanie danych między miastami i umożliwienie porównywania danych. Niezależnie od wskaźników i mierników ustalonych na podstawie rozporządzenia, zgodnie z projektowanym art. 18a ust. 6, w danym miejskim planie adaptacji możliwe będzie też uwzględnienie dodatkowych wskaźników i mierników, odpowiadających specyfice danego miasta czy konkretnym specyficznym celom określonym w danym planie. Burmistrz albo prezydent miasta będzie przekazywał sprawozdania do IOŚ-PIB w terminie do 30 czerwca roku następującego po okresie, którego sprawozdanie dotyczy, za pośrednictwem systemu elektronicznego udostępnianego przez IOŚ-PIB. Instytut będzie weryfikował sprawozdania i może zgłosić uwagi, które burmistrz lub prezydent miasta musi uwzględnić w terminie 60 dni. Na podstawie sprawozdań z monitorowania burmistrz albo prezydent miasta będzie aktualizował miejski plan adaptacji nie rzadziej niż raz na 6 lat. Do zadań IOŚ-PIB będą należały weryfikacja i analiza sprawozdań oraz sporządzanie i przekazanie do końca listopada roku sprawozdawczego podsumowania z tych sprawozdań do MKiŚ. IOŚ-PIB został wskazany jako jednostka koordynująca monitorowanie z uwagi na posiadane doświadczenie związane np. z realizacją projektu KLIMADA i KLIMADA 2.0 i projektu MPA44 – Opracowanie planów adaptacji do zmian klimatu w miastach powyżej 100 tys. mieszkańców, z rolą lidera konsorcjum realizowanego systemu doradztwa strategicznego dla miast w ramach projektu Miasto z Klimatem, czy też z uruchomieniem i rozbudową Bazy Danych o Odpadach. Zadania IOŚ-PIB zostaną sfinansowane ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zwanego dalej „Narodowym Funduszem”. Obowiązek opracowania, wdrażania miejskiego planu adaptacji oraz sprawozdawania się z jego realizacji jest zadaniem miasta, rozumianym jako urząd miasta oraz jednostki jemu podległe.

Zmiana wymaga regulacji przejściowych. Proponuje się (art. 14–15 projektu ustawy), by dotychczas uchwalone w miastach o liczbie mieszkańców równej 20 tysięcy lub większej dokumenty o charakterze strategiczno-wdrożeniowym, niebędące aktami prawa miejscowego, które realizują cel określony w art. 3 pkt 9a ustawy zmienianej w art. 1, zostały uznane za miejskie plany adaptacji do zmian klimatu w rozumieniu art. 18a ust. 1 ustawy Poś i aby sporządzano dla nich sprawozdania z monitorowania wdrażania działań adaptacyjnych.

Zmiana art. 71 i 72

W projekcie odniesiono się również do kwestii niewystarczającego uwzględnienia polityk adaptacyjnych w tworzeniu i aktualizacji strategii rozwoju gmin, strategii rozwoju ponadlokalnego, miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego oraz planów ogólnych gmin. Dokumenty te są podstawowymi źródłami kreującymi politykę rozwoju oraz planistyczną gmin. Istotne jest by strategia jako dokument określający ustalenia i rekomendacje w zakresie kształtowania i prowadzenia polityki przestrzennej w gminie, również wykazywał zgodność z planem adaptacji i tłumaczył wyrażone w tymże planie postulaty na język określonych wytycznych do zastosowania w ramach realizacji polityki przestrzennej.

Mając na względzie wagę zagrożeń, jakie dla funkcjonowania miast niosą ze sobą zmiany klimatu, proponuje się zastosowanie bardziej wymagających regulacji dotyczących respektowania celów określonych w miejskich planach adaptacji. Zaproponowane rozwiązanie określa działania zmniejszające podatność na zmiany klimatu, a w szczególności rekomendacje i wnioski zawarte w miejskich planach adaptacji do zmian klimatu jako jeden z kluczowych elementów polityki gminnej. Oznacza to, że ustalenia lub rekomendacje określone w strategiach, planach ogólnych gmin oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego nie mogą być sprzeczne z celami wyznaczonymi w miejskim planie adaptacji do zmian klimatu, tym samym nie mogą wpływać negatywnie na mierniki realizacji celów określonych w tych planach. Zaproponowane rozwiązanie sprawi, że MPA w miastach, dla których zostały przygotowane, będą miały bezpośrednie przełożenie na wygląd i układ przestrzenny, a także poprawią wdrażanie działań adaptacyjnych, umożliwiając ich zastosowanie również w ramach prac na niższych szczeblach administracji.

W art. 71 zawarto ogólne wskazówki odnośnie do uwzględniania kwestii ochrony środowiska w wymienionych w ust. 1 dokumentach związanych z planowaniem i zagospodarowaniem przestrzennym. Przepis ust. 1 tego artykułu wskazuje, jakie aspekty należy wziąć pod uwagę przy opracowaniu dokumentów planistycznych – są to zasady zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska. Dotychczas nie uwzględniano w nich zagadnień dotyczących adaptacji do zmian klimatu, które w ostatnich latach ze względu na postępowanie tych zmian stały się kluczowym elementem polityk dotyczących rozwoju miast i planowania przestrzennego.

Wprowadzenie omawianej zmiany będzie miało realny wpływ na bardziej zrównoważone kształtowanie przestrzeni miejskich, a tym samym będzie konsekwentnie zwiększało odporność miast i terenów zurbanizowanych na zmiany klimatu. Zmiany klimatu silnie wpływają na komfort życia mieszkańców gmin miejskich, dlatego wdrażanie działań adaptacyjnych znajduje oparcie w szeroko pojętym interesie publicznym zawierającym się w dążeniu do zapewnienia jak najkorzystniejszych warunków bytowania człowieka. Zmiana wymaga regulacji przejściowych (art. 25 projektu ustawy), proponuje się zatem, by plany ogólne gmin oraz miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowały swoją moc. Przyjęcie MPA nie wymaga natychmiastowej aktualizacji tych dokumentów. Do strategii, planów ogólnych gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, co do których przed dniem uchwalenia MPA tych gmin rozpoczęto proces opiniowania lub uzgadniania, stosować się będzie przepisy dotychczasowe.

Przepisy przejściowe dotyczące strategii rozwoju gmin zostały zawarte w art. 27 ust. 2 projektu ustawy, zgodnie z którym do strategii rozwoju gminy, w odniesieniu do których przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęto proces konsultacji, stosować się będzie przepisy dotychczasowe.

Zmiana art. 88 ust. 7

Zmiana przepisu ma charakter porządkujący i jest związana z użyciem po raz pierwszy w ustawie Poś wyrażenia „Instytut Ochrony Środowiska – Państwowy Instytut Badawczy” w nowododawanym art. 18a.

Zmiana art. 91 ust. 9c

W efekcie zmiany brzmienia art. 91 ust. 9c ustawy Poś zarząd województwa będzie zobowiązany opracować projekt aktualizacji programu ochrony powietrza w terminie 4 lat od dnia wejścia w życie uchwały sejmiku województwa w sprawie programu ochrony powietrza, o którym mowa w art. 91 tej ustawy, a nie jak ma to miejsce dotychczas w terminie 3 lat od dnia wejścia w życie takiej uchwały. Dodatkowo zmienia się termin z 2 na 3 miesiące na określenie przez sejmik województwa w drodze uchwały aktualizacji programu ochrony powietrza.

Zmiana terminu opracowania projektu aktualizacji programu ochrony powietrza oraz terminu jego przyjęcia w drodze uchwały sejmiku województwa wynika z faktu zgłaszania przez zarządy województw problemów z wykazaniem osiągniętych efektów rzeczowych i ekologicznych realizowanych działań naprawczych określonych w programach ochrony powietrza.

W związku z powyższym, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom samorządów województw, zmieniono terminy realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 91 ust. 9c ww. ustawy, tak, aby możliwe było przeprowadzenie oceny stopnia wdrażania działań naprawczych w nim określonych na podstawie wyników dwóch następujących po sobie ocen jakości powietrza, przeprowadzanych przez Głównego Inspektora Ochrony Środowiska.

Zmiana art. 400d, 400f, 400i oraz 400j

Zmienia się ust. 2 pkt 5 poprzez wskazanie, że w skład rady nadzorczej Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW) wchodzi przedstawiciel organizacji pozarządowych działających na rzecz ochrony klimatu, ochrony środowiska lub odnawialnych źródeł energii. Zasadnym jest bowiem, żeby działania takiej organizacji korespondowały z zakresem działań Ministra Klimatu i Środowiska.

Uchyła się wymóg posiadania struktur organizacyjnych na terenie całego kraju przez organizacje pozarządowe, których przedstawiciel jest członkiem rady nadzorczej NFOŚiGW oraz przez organizacje pozarządowe udzielające swojego poparcia kandydatowi. Dotychczasowy zapis budził wątpliwości interpretacyjne i został uznany za zbędny, ponieważ rozwój systemów porozumiewania się na odległość umożliwia tym organizacjom funkcjonowanie na terenie całego kraju bez konieczności posiadania struktur organizacyjnych na terenie całego kraju.

W efekcie uwzględnienia uwagi Rady Działalności Pożytku Publicznego (RDPP) zgłoszonej w toku opiniowania projektu ustawy, wprowadzono zmiany w art. 400d ust. 3 i nast. ustawy Poś. Przeprowadzenie konkursu na kandydata do rady nadzorczej NFOŚiGW ma być prowadzone przez Radę Działalności Pożytku Publicznego, co pozwoli na aktywny udział przedstawicieli organizacji pozarządowych w wyborze swojego reprezentanta. Udział przedstawicieli innych resortów (ministerstw), będących członkami RDPP, sprawi, że proces ten będzie konkurencyjny, z zachowaniem zasady bezstronności. Wprowadzenie wskazanych wyżej zmian wymaga wprowadzenia przepisu przejściowego (art. 21).

Zmienia się ust. 2 pkt 1 w art. 400f ustawy Poś poprzez wskazanie, że minister właściwy do spraw klimatu wyznacza do składu rad nadzorczych wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej (wfośigw) spośród działających na rzecz ochrony klimatu, ochrony środowiska lub odnawialnych źródeł energii przedstawicieli nauki lub organizacji pozarządowych, tym samym doprecyzowując dotychczasowy wymóg, który wskazywał na przedstawiciela nauki lub organizacji pozarządowych, bez określenia dziedziny nauki ani zakresu działania organizacji pozarządowej, której przedstawiciel może zostać wyznaczony do składu rady nadzorczej wojewódzkiego funduszu. Wprowadzenie wskazanych wyżej zmian wymaga wprowadzenia przepisu przejściowego.

Wobec szerokich kompetencji Prezesa Zarządu NFOŚiGW, określonych w art. 400i ust. 16–18 ustawy Poś, mając na względzie potrzebę zabezpieczenia funkcjonowania NFOŚiGW zasadne jest dodanie w ustawie regulacji odnoszących się do różnych sytuacji, gdy Prezes nie może wykonywać swoich zadań albo gdy powstał vacat na stanowisku Prezesa. W sytuacji nieobecności Prezesa Zarządu lub czasowej niemożności sprawowania przez niego funkcji, w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy, proponuje się dodanie regulacji ustawowych pozwalających na upoważnienie zastępcy Prezesa Zarządu do zastępowania Prezesa, a jeśli okoliczności faktyczne uniemożliwią udzielenie przez Prezesa Zarządu stosownego upoważnienia – pozwalającej na udzielenie takiego upoważnienia przez ministra właściwego do spraw klimatu, sprawującego nadzór nad tym Funduszem. Ponadto, na wypadek śmierci Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu albo odwołania go ze sprawowanej funkcji, proponuje się uzupełnienie regulacji w taki sposób, aby do czasu powołania nowego Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu jego obowiązki pełnił Zastępca Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu wyznaczony przez ministra właściwego do spraw klimatu. Należy podkreślić, że wymagania wobec zastępców Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu oraz tryb ich powołania są analogiczne jak dla Prezesa Zarządu, wobec czego upoważnienie albo wyznaczenie jednego z nich do zastępowania Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu, w określonych wyżej sytuacjach daje gwarancję prawidłowego realizowania zadań ustawowych, do czasu odpowiednio, powrotu Prezesa Zarządu

Narodowego Funduszu do wykonywania swoich zdań albo powołania nowego Prezesa Zarządu Narodowego Funduszu.

Z uwagi na wątpliwości, jakie wywołuje aktualne brzmienie art. 400j ust. 2a ustawy Poś, w celu ich eliminacji, proponuje się uzupełnienie brzmienia tego przepisu o wyraźne wskazanie, że kompetencja działania zastępczego przez radę nadzorczą wfośigw, określona w art. 400j ust. 2a Poś, w przypadku gdy zarząd województwa we wskazanym terminie nie uwzględni wniosku rady nadzorczej o odwołanie lub powołanie członka zarządu wfośigw, obejmuje także odwołanie dotychczasowego członka zarządu i następnie powołanie w jego miejsce nowego.

Projekt ustawy ma ponadto na celu wprowadzenie wymagań w stosunku do członków organów NFOŚiGW oraz wfośigw uniemożliwiających pełnienie tych funkcji, osobom, które w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. pracowały lub pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa lub były współpracownikami tych organów w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów, zwanej dalej „ustawą lustracyjną”. Powyższe przepisy oznaczają niemożność kontynuowania stosunków pracy osób już zatrudnionych lub odwołanie takich osób, wypełniających powyższe przesłanki, oraz wykluczają zatrudnienie lub powołanie takich osób w przyszłości. Uzasadnieniem dla powyższych zmian jest konieczność zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego państwa, szczególnie w sytuacji podwyższonego zagrożenia w związku z trwającym konfliktem zbrojnym wywołanym atakiem wojsk Federacji Rosyjskiej na terytorium Ukrainy. W ocenie projektodawcy osoby, które pracowały albo pełniły służbę w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944–1990 lub były współpracownikami tych organów, nie dają rękojmi rzetelności pełnionych funkcji w ramach rad nadzorczych lub zarządów – co może wskazywać na zagrożenie bezpieczeństwa wewnętrznego państwa.

Jak wskazano wyżej, ustawa nowelizująca wprowadza w art. 400d ust. 1a, 400f ust. 1a i art. 400j ust. 3a wymagania w stosunku do, odpowiednio, członków Rady Nadzorczej NFOŚiGW, członków rad nadzorczych wfośigw oraz prezesa zarządu wfośigw albo zastępcy prezesa zarządu wfośigw, a w art. 400i w ust. 4 w pkt 8 uzupełnia obowiązujące wymagania w stosunku do Prezesa NFOŚiGW i jego zastępców o wymóg bycia osobą, która nie pracowała lub nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa lub nie była współpracownikiem tych organów w rozumieniu przepisów ustawy lustracyjnej. Zdecydowano o wprowadzeniu jednolitych reguł, zarówno wobec NFOŚiGW, jak i wfośigw, mając na względzie jednolitość sytuacji prawnej dotyczącej obu tych grup.

Wprowadzenie wskazanych wyżej zmian wymaga ponadto uregulowania w art. 17–20 projektu ustawy kwestii intertemporalnych.

Zmiana art. 401c ust. 9a poprzez dodanie pkt 4

Wskazano, że sprawozdawczość z MPA – zadania realizowane przez IOŚ-PIB – zostaną sfinansowane przez Narodowy Fundusz w ramach dostępnego limitu wydatków Narodowego Funduszu z zobowiązania wieloletniego „ochrona powietrza”, o którym mowa w art. 401c ust. 9a ustawy Poś.

Zmiana art. 403

Proponowana zmiana przepisów art. 403 ustawy Poś, polegająca na zmianie brzmienia ust. 4, 5 oraz 6, a także dodaniu nowych ust. 5a i 5b, ma na celu uelastycznienie obowiązujących regulacji stanowiących ustawowe upoważnienie dla rady powiatu lub rady gminy w zakresie zasad udzielenia dotacji celowej oraz sposobu jej rozliczania w ramach finansowania ochrony środowiska z budżetów tych powiatów oraz gmin.

W związku z pojawiającymi się w orzecznictwie sądów i administracji wątpliwościami dotyczącymi możliwości wprowadzania odpowiednio przez powiaty lub gminy dodatkowych kryteriów lub warunków dofinansowania, w tym dotyczących potencjalnych beneficjentów dotacji celowej, mając

na względzie dbałość o środki publiczne, w tym środki pochodzące z opłat i kar środowiskowych, a także przekazywane do budżetów powiatów i gmin dotacje udzielane przez Narodowy Fundusz i wfośigw na podstawie art. 411 ust. 1 pkt 2 ustawy Poś, a także konieczność zapewnienia ich racjonalnego i celowego wydatkowania, przewiduje się rozszerzenie uprawnień organu stanowiącego odpowiednio powiatu lub gminy w tym zakresie.

Projektowane przepisy przyznają powiatom lub gminom możliwość doprecyzowania szczegółowych kryteriów lub warunków, jakie będą musiały zostać spełnione przez podmiot lub jednostkę ubiegającą się o udzielenie dotacji celowej, w tym także wynikających z wymagań określonych w przepisach odrębnych lub umowie dotacji zawartej przez gminę lub powiat z Narodowym Funduszem lub wfośigw. W wyniku proponowanej zmiany nie będzie budziła wątpliwości możliwość wprowadzenia w uchwale organu stanowiącego powiatu lub gminy w przedmiocie zasad udzielenia dotacji celowej dodatkowego kryterium dotyczącego określonej cechy, jaką musi posiadać potencjalny beneficjent dotacji celowej np. odnośnie tytułu prawnego do nieruchomości objętej przedsięwzięciem lub określonego poziomu dochodu, a także dodatkowych warunków wskazanych we wdrażanym przez gminę programie priorytetowym Narodowego Funduszu lub wfośigw np. dotyczących zasad kontroli, jeżeli przy udzielaniu dotacji celowej powiat lub gmina będą wykorzystywały środki pochodzące z dotacji przyznanej im przez te fundusze.

Projektowana zmiana usprawni jednocześnie wdrażanie programów priorytetowych, w których następuje udostępnienie środków finansowych wfośigw z przeznaczeniem na udzielanie dotacji na wskazane przez Narodowy Fundusz programy i przedsięwzięcia z zakresu zadań ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz potrzeb geologii, zgodnie z art. 411 ust. 10f ustawy Poś, w tym w szczególności programu priorytetowego „Ciepłe Mieszkanie” skierowanego do gmin.

Dodatkowo, unikając wszelkich wątpliwości interpretacyjnych, proponuje się regulację wskazującą na możliwość odpowiedniego stosowania przepisów art. 411 ust. 10g–10r oraz ust. 10sa ustawy Poś, dotyczących wydawania zaświadczeń potwierdzających przeciętny miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego, zgodnie z ustawą o świadczeniach rodzinnych, w przypadku gdy zasady udzielania dotacji celowej określają kryteria lub warunki wynikające z wymagań określonych w przepisach odrębnych lub umowie zawartej przez gminę lub powiat z Narodowym Funduszem lub wfośigw, dotyczące dochodów osoby fizycznej ubiegającej się o udzielenie dotacji celowej z budżetu gminy lub budżetu powiatu.

Dodano również odpowiedni przepis przejściowy (art. 23), zgodnie z którym do uchwały określającej zasady udzielania dotacji celowej, podjętej przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe.

Zmiana art. 411 ust. 10l

W art. 411 ustawy Poś zmienia się brzmienie ust. 10l celem doprecyzowania sposobu ustalania wysokości przeciętnego miesięcznego dochodu z gospodarstwa rolnego na potrzeby wydania zaświadczenia o dochodach, o którym mowa w art. 411 ust. 10g ustawy Poś, wydawanego na potrzeby wnioskowania przez beneficjenta uprawnionego do podwyższonego i najwyższego poziomu dofinansowania o przyznanie środków w ramach Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze”.

Zmiana art. 411 dodanie ust. 12

Celem projektowanych przepisów art. 411 ust. 12 ustawy Poś jest wzmocnienie i doprecyzowanie obecnych krajowych regulacji umożliwiających udostępnianie przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej w oparciu o art. 6 ust. 1 lit. c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), danych osobowych osób fizycznych przetwarzanych w związku z realizacją przez te fundusze zadań powierzonych im do realizacji na podstawie umów i porozumień zawartych z NFOŚiGW w ramach zaangażowania

tych funduszy w realizację inwestycji w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.

Odbiorcami tych danych będą:

- 1) Narodowy Fundusz jako ostateczny odbiorca wsparcia w rozumieniu art. 141a pkt 6 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju albo jako jednostka wspierająca plan rozwojowy w rozumieniu art. 141a pkt 4 tej ustawy,
- 2) minister właściwy do spraw rozwoju regionalnego, instytucja odpowiedzialna za realizację reformy, instytucja odpowiedzialna za realizację inwestycji, Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz właściwe jednostki organizacyjne Krajowej Administracji Skarbowej, Komisja Europejska, Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), Europejski Trybunał Obrachunkowy, Prokuratura Europejska (EPPO).

W przepisach rozdziału 2aa ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju określono jedynie cel przetwarzania danych osobowych oraz podmioty, które w procesie realizacji planu rozwojowego mogą przetwarzać takie dane. Nie określono natomiast szczegółowego zakresu przetwarzanych danych. Tym samym nie jest możliwe określenie takiego zakresu dla niebędących administratorami na gruncie tej ustawy wojewódzkich funduszy (podmiotów zaangażowanych przez umowy i porozumienia zawarte z Narodowym Funduszem w realizację inwestycji w rozumieniu art. 141a pkt 3 tej ustawy w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności, przetwarzających dane osób fizycznych na potrzeby tego planu).

Zakres danych osobowych osób fizycznych udostępnianych przez wojewódzkie fundusze podmiotom wskazanym w przepisie art. 411 ust. 12 ustawy PoS będzie odpowiadał zakresowi niezbędnych danych do realizacji obowiązków tych podmiotów nałożonych ustawą o zasadach prowadzenia polityki rozwoju lub rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającym Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności, polegających na realizacji, kontroli, audycie i ewaluacji reform i inwestycji w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności. Przewiduje się, że udostępnianie danych będzie się odbywać zarówno drogą tradycyjną jak i elektroniczną, na żądanie uprawnionych podmiotów.

Dodano także odpowiedni przepis przejściowy (art. 24), który pozwoli na udostępnienie przez wojewódzkie fundusze niezbędnych danych osobowych beneficjentów Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze”, którzy otrzymali dofinansowanie w ramach edycji Programu realizowanej od dnia 15 maja 2020 r.

ART. 2 – ZMIANY W USTAWIE O SAMORZĄDZIE GMINNYM

Zmiana art. 10e ust. 3 pkt 1, 10f ust. 5, 10g ust. 9 oraz 28aa przez dodanie ust 3a.

W art. 10e ust. 3 zostały określone obligatoryjne części składowe strategii rozwoju gminy. Aspekt adaptacji do zmian klimatu nie jest wystarczająco mocno osadzony w przepisach dotyczących rozwoju gminy i rozwoju ponadlokalnego, dlatego w ustawie o samorządzie gminnym dodany został przepis, zgodnie z którym strategię rozwoju na poziomie gminnym i ponadlokalnym będą musiały wskazywać nie tylko cele strategiczne rozwoju w wymiarze społecznym, gospodarczym, przestrzennym, ale również cele klimatyczno-środowiskowe. Przez cele klimatyczno-środowiskowe rozumiane są cele w zakresie ochrony klimatu i adaptacji do zmian klimatu, ochrony i kształtowania środowiska oraz racjonalnego wykorzystania jego zasobów, zapewnienia ekologicznych warunków życia obywatelom, transformacji ekologicznej i klimatycznej. W art. 10f ust 5 oraz w 10g ust. 9 doprecyzowano, że odpowiednio strategia rozwoju gminy albo strategia rozwoju ponadlokalnego podlega aktualizacji także w przypadku, gdy wymaga tego sytuacja klimatyczno-środowiskowa gminy. W art. 28aa po ust. 3 dodaje się ust. 3a, zgodnie z którym w gminach, które posiadają MPA, przy sporządzaniu raportu o stanie gminy należy uwzględnić informacje ze sprawozdań z monitorowania MPA.

ART. 3 - ZMIANY W USTAWIE O SAMORZĄDZIE WOJEWÓDZTWA

Zmiana art. 11 ust. 1c oraz ust. 2

Art. 11 ust. 1c określa, co powinna zawierać strategia rozwoju województwa. W związku ze zmianami w art. 2 należy ujedynolnić, by strategia rozwoju województwa również wskazywała nie tylko cele strategiczne rozwoju w wymiarze społecznym, gospodarczym, przestrzennym, ale także cele klimatyczno-środowiskowe.

Art. 11 ust. 2 jest przepisem regulującym w sposób ramowy prowadzenie polityki rozwoju województwa. Stanowi on również samodzielną podstawę do prowadzenia przez samorząd województwa polityki rozwoju. Zgodnie z obecnym stanem prawnym przez politykę rozwoju rozumie się zespół wzajemnie powiązanych działań podejmowanych i realizowanych w celu zapewnienia trwałego i zrównoważonego rozwoju kraju, spójności społeczno-gospodarczej, regionalnej i przestrzennej, podnoszenia konkurencyjności gospodarki oraz tworzenia nowych miejsc pracy w skali krajowej, regionalnej lub lokalnej. Fundusze na rozwój regionalny są przyznawane w formie dofinansowania do konkretnych programów, natomiast art. 11 ustawy konstytuuje obowiązek jej prowadzenia przez samorząd województwa i także wskazuje źródło jej finansowania.

Aktualnie samorząd województwa prowadzi politykę rozwoju województwa, na którą składa się racjonalne korzystanie z zasobów przyrody oraz kształtowanie środowiska naturalnego, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju. Tym samym, aktualny stan prawny nie uwzględnia w pełni kwestii odnoszących się do kontekstu klimatyczno-przyrodniczego. Obecny stan prawny może prowadzić do problemów z wdrażaniem krajowej polityki adaptacyjnej. Działania na rzecz adaptacji do zmian klimatycznych są bowiem działaniami wymagającymi szerszego spojrzenia terytorialnego, wykraczającego poza obszar konkretnej gminy.

Ponadto w zakresie tworzenia warunków dla prowadzenia działań na rzecz ochrony klimatu oraz adaptacji do zmian klimatu, należy wskazać, że samorządy województw są odpowiedzialne za programowanie i wdrażanie Funduszy Europejskich dla Regionów, w ramach których programuje się oraz wdraża szereg działań z zakresu mitygacji oraz adaptacji do zmian klimatu, a co więcej, istnieje konieczność przeznaczania minimum 30% alokacji na te działania w ramach koncentracji tematycznej oraz tak zwanego mainstreamingu klimatycznego. Działania zaplanowane w ramach Funduszy Europejskich dla Regionów są jednocześnie komplementarne do analogicznego wsparcia JST z krajowych programów operacyjnych z uwzględnieniem obowiązującej linii demarkacyjnej.

W związku z tym, w projektowanej zmianie proponuje się doprecyzowanie zakresu prowadzenia przez samorząd województw polityki rozwoju przez uzupełnienie katalogu o kwestie tworzenia warunków dla prowadzenia działań na rzecz ochrony klimatu oraz działań adaptacyjnych, zmniejszających podatność na zmiany klimatu.

Rola samorządu województwa jest kluczowa m.in. w zakresie programowania i wdrażania obecnej perspektywy finansowej UE, w której kontekst adaptacji do zmian klimatu jest działaniem horyzontalnym, w związku z tym włączenie tych kwestii do polityki rozwoju województwa jest wysoce uzasadnione. Jedynie działania na wszystkich szczeblach rządowych, jak i samorządowych zapewnią kompleksowość działań na rzecz wzmocnienia polityki adaptacyjnej.

Zmiana art. 11 ust. 1c wymaga regulacji przejściowych – dodano art. 27 ust. 2, natomiast zmiana art. 11 ust. 2 nie wymaga regulacji przejściowych.

ART. 4 – ZMIANY W USTAWIE O PLANOWANIU I ZAGOSPODAROWANIU PRZESTRZENNYM

Zmiana art. 1 ust. 2 pkt 3

W art. 1 ust. 2 określono wymagania, które należy uwzględniać w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zapewniające w szczególności poszanowanie praw i wolności obywateli, jak też respektowanie innych wartości chronionych prawem. Kierunki tych działań są wyznaczone potrzebami ładu przestrzennego oraz rozwoju, określonego jako „zrównoważony”. Przepisy te stanowią podstawę działań planistycznych.

Zmieniany przepis wprowadza obowiązek uwzględniania wymienionych w nim wymagań, wartości

i potrzeb. Nie zostały jednak wśród nich uwzględnione kwestie adaptacji do zmian klimatu. Mimo że przepis ten nie ma charakteru *numerus clausus*, wymieniono tu tylko te kwestie, które są najistotniejsze dla procesu planowania i zagospodarowania przestrzennego. Jak już wspomniano, adaptacja miast do zmian klimatu stała się w ostatnich latach szczególnie istotna. Pogłębiające się zmiany klimatu mają znaczny wpływ na dynamikę rozwoju tkanki miejskiej, jednakże mając na uwadze całość działań planistycznych uwzględnianie wymagań ochrony środowiska w zakresie zmniejszania podatności na zmiany klimatu powinno mieć charakter ogólny. Zwiększenie zdolności adaptacyjnych oraz odporności na zmiany klimatu powinny być więc uwzględnione wprost w polityce przestrzennej.

Proponowane rozwiązanie będzie skutkowało zwiększeniem bezpośredniego wpływu planów adaptacji do zmian klimatu na kontekst funkcjonalno-przestrzenny, a także poprawi potencjał do wdrażania działań adaptacyjnych, umożliwiając ich zastosowanie również w ramach prac na niższych szczeblach administracji. Docelowo prowadzić to będzie do zwiększenia odporności gmin na zmiany klimatu oraz polepszenia komfortu życia ich mieszkańców.

Zmiana nie wymaga regulacji przejściowych.

Zmiana art. 39 ust. 3

W projekcie zaproponowano doprecyzowanie przygotowywanej przez samorząd województwa polityki rozwoju województwa o kontekst działań na rzecz adaptacji do zmian klimatu przez zmiany w ustawie o samorządzie województwa w art. 11 w ust. 2 dodano pkt 5a. Mając na uwadze, że plan zagospodarowania przestrzennego województwa stanowi integralną część polityki rozwoju województwa, jest zasadne doprecyzowanie przedmiotowych zapisów również w tym planie. Proponowaną zmianą jest dodanie w art. 39 w ust. 3 pkt 2a stanowiącego, że w planie zagospodarowania przestrzennego województwa określa się w szczególności m.in. zasady dla prowadzenia działań na rzecz ochrony klimatu oraz działań adaptacyjnych, zmniejszających podatność regionu na zmiany klimatu.

Proponuje się wprowadzenie odpowiednich przepisów przejściowych (art. 25 projektu ustawy), zgodnie z którymi plany zagospodarowania przestrzennego województw obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc i mogą być zmieniane. Do planów zagospodarowania przestrzennego województw, w odniesieniu do których przed dniem wejścia w życie ustawy, rozpoczęto proces opiniowania lub uzgadniania, stosuje się przepisy dotychczasowe.

ART. 5 – ZMIANY W USTAWIE DPPW

Zmiana art. 35 poprzez dodanie w ust. 2 pkt. 9

Zmiana doprecyzująca, w wyniku zmian w art. 1 (art. 400d ustawy Poś), że do zadań Rady Działalności Pożytku Publicznego należy również przeprowadzenie postępowania konkursowego mającego na celu wyłonienie kandydatów na przedstawicieli organizacji pozarządowych do Rady Nadzorczej NFOŚiGW.

ART. 6 – ZMIANY W USTAWIE O OCHRONIE PRZYRODY

Zmiany art. 78 poprzez zmianę ust. 1 oraz dodanie ust. 2 i 3

W ustawie o ochronie przyrody w art. 78 ust. 1 zostanie wskazane, że obowiązek zakładania i utrzymania w należyłym stanie terenów zieleni należy do organów gminy. Wskazane zostaną również zasady działania dla organów gmin przy zakładaniu i utrzymywaniu terenów zieleni. Proponuje się dodanie do art. 78 ust. 2 i 3 wskazujących na to, że przy zakładaniu terenu zieleni w pierwszej kolejności należy wykorzystywać zasoby przyrodnicze tego terenu, w tym zachowywać istniejącą roślinność rodzimą oraz zapewnić, aby powierzchnia biologicznie czynna zajmowała w miarę możliwości co najmniej 90% powierzchni terenu zieleni, z wyłączeniem terenów,

w odniesieniu do których obowiązują ograniczenia wynikające z przepisów odrębnych. Przy utrzymywaniu terenu zieleni w pierwszej kolejności należy wzmacniać funkcje przyrodnicze tego terenu, w tym przez ekstensywną pielęgnację zieleni oraz pozostawienie części terenów do naturalnej vegetacji, oraz należy dążyć do tego, aby jak największy udział w powierzchni miała powierzchnia biologicznie czynna.

Te dodatkowe regulacje będą chroniły tereny zieleni przed nadmierną zabudową powierzchniami szczelnymi, a także będą chroniły tereny zieleni „dzikiej”, które pełnią istotną rolę w kontekście adaptacji do zmian klimatu, np. spełniając funkcje retencyjne.

Zmiana art. 78 nie wymaga regulacji przejściowych.

Zmiana art. 96

W zakresie powoływania członków Państwowej Rady Ochrony Przyrody przewiduje się ich powoływanie w drodze zarządzenia ministra właściwego do spraw środowiska, co ułatwi tą procedurę. Dodatkowa zmiana ma na celu wprowadzenie kadencyjności Państwowej Rady Ochrony Przyrody, która zapewni stabilność składu Rady. Zakłada się 5-letnią kadencję, analogicznie do okresu trwania kadencji pozostałych kadencyjnych organów w zakresie ochrony przyrody – regionalnej rady ochrony przyrody oraz rady naukowej parku narodowego. W związku z wprowadzeniem kadencji Rady konieczne było też doprecyzowanie kwestii ustania członkostwa w trakcie kadencji oraz uzupełnienia składu Rady, jeśli w związku z ustaniem członkostwa w składzie Rady pozostanie mniej niż 20 członków Rady. Stosownie do tego rozwiązania w art. 26 projektowanej ustawy dodano przepisy przejściowe odnoszące się do istniejącej obecnie Rady i jej już powołanych członków, którzy mają pozostać w Radzie do czasu upływu przewidzianej w nowym art. 96 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, kadencji. Pozwoli to na zachowanie ciągłości Pracy Państwowej Rady Ochrony Przyrody i wypełnianie roli organu opiniodawczo-doradczego ministra właściwego do spraw środowiska.

ART. 7 – ZMIANY W USTAWIE O SYSTEMIE MONITOROWANIA I KONTROLOWANIA JAKOŚCI PALIW

W ramach rekomendacji z przeprowadzonego przeglądu wymagań jakościowych dla paliw stałych, o którym mowa w art. 3a ust. 2a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, Minister Klimatu i Środowiska ze względu na potrzebę poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, wskazał na potrzebę ustanowienia wymagań jakościowych dla paliw biomasowych wprowadzanych do obrotu z przeznaczeniem do użycia w sektorze bytowo-komunalnym. W celu wykonania tej rekomendacji zaproponowano wprowadzenie nowych regulacji do ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

W projekcie ustawy proponuje się wprowadzenie upoważnienia do określenia, w drodze rozporządzenia wymagań jakościowych dla paliw stałych biomasowych wprowadzanych do obrotu z przeznaczeniem do użycia w gospodarstwach domowych oraz w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW odpowiednio dla:

- 1) biomasy pozyskanej z drzew i krzewów, w postaci brykietu lub peletu

Dodatkowo powyższe działania będą stanowiły podstawę do realizacji przez MKiŚ kamienia milowego B5G pn. Wejście w życie przepisów określających standardy jakości paliw stałych z biomasy, realizowanego w ramach reformy B.1.1. Czyste powietrze i efektywność energetyczna w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.

- 2) biomasy rolniczej, w postaci brykietu lub peletu,
- 3) biomasy pozyskanej z drzew i krzew, w postaci zrębki drzewnej lub drewna kawałkowego.

ART. 8 – ZMIANY W USTAWIE O UJAWNIANIU INFORMACJI O DOKUMENTACH ORGANÓW BEZPIECZEŃSTWA PAŃSTWA Z LAT 1944–1990 ORAZ TREŚCI TYCH DOKUMENTÓW

W konsekwencji wprowadzenia zmian w ustawie Poś odnoszących się do wymagań w stosunku do Prezesa Narodowego Funduszu i jego zastępców o wymóg bycia osobą, która nie pracowała lub nie pełniła służby w organach bezpieczeństwa państwa lub nie była współpracownikiem tych organów w rozumieniu przepisów ustawy lustracyjnej, zaistniała konieczność wprowadzenia zmian w ustawie o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów:

- w art. 4 pkt 71 ustawy poszerza się katalog osób pełniących funkcje publiczne, których dotyczy obowiązek złożenia oświadczenia lustracyjnego, o członków Rady Nadzorczej NFOŚiGW, członków Zarządu NFOŚiGW, członków rady nadzorczej wfośigw oraz członków zarządu wfośigw,
- w art. 8 pkt 66 ustawy wskazuje się organ właściwy do przedłożenia oświadczeń lustracyjnych przez ww. kategorie osób.

ART. 9 – ZMIANY W USTAWIE O ZASADACH PROWADZENIA POLITYKI ROZWOJU

Zmiany art. 10a ust. 1

Zgodnie z ustawą o zasadach prowadzenia polityki rozwoju przy opracowaniu projektu strategii rozwoju (gminy, województwa, ponadlokalnego, kraju), projektu polityki publicznej, projektu programu rozwoju lub projektu programu służącego realizacji umowy partnerstwa podmiot opracowujący przygotowuje diagnozę sytuacji społecznej, gospodarczej i przestrzennej, natomiast nie ma obowiązku uwzględnienia sytuacji klimatyczno-środowiskowej. Zasadne jest więc zapewnienie w przepisach prawa elementu składowego polityki rozwoju, który doprowadzi do wzmocnienia roli działań na rzecz adaptacji do zmian klimatu.

Ponieważ część dokumentów wskazanych w art. 8 – dla okresu programowania 2021–2027 – jest aktualnie w trakcie opracowania, w momencie wejścia w życie projektowanej ustawy przedmiotowe dokumenty strategiczne mogą znajdować się w końcowych fazach opracowania, toteż w celu nieopóźniania absorpcji środków UE na perspektywę finansową 2021–2027 jest konieczne zawarcie odpowiednich przepisów przejściowych w odniesieniu do np. projektów dokumentów, których proces opracowania został formalnie rozpoczęty, lub ewentualnie znajdujących się np. na etapie konsultacji publicznych. Wprowadzono przepis przejściowy (art. 27 ust. 1 projektu ustawy), zgodnie z którym do strategii rozwoju, polityk publicznych, programów rozwoju lub programów służących realizacji umowy partnerstwa, o których mowa w art. 10a ust. 1 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, co do których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęto proces konsultacji, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Zmiany art. 24g ust. 3

Zmiany w rozdziale 4b mają na celu wzmocnienie prowadzenia polityki regionalnej i miejskiej o działania i efekty zielonej transformacji miast. Zakres interwencji istniejącego już Funduszu Rozwoju Regionalnego zostaje rozszerzony o projekty i inwestycje służące zielonej transformacji miast i miejskich obszarów funkcjonalnych, o których mowa w art. 5 pkt 6a ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju.

Termin zielona transformacja należy rozumieć jako proces prowadzący do zwiększania neutralności klimatycznej, przy jednoczesnej dbałości o jakość środowiska przyrodniczego i nie ograniczający potencjału do rozwoju społeczno-gospodarczego. Szerzej jest to proces, który tworzy potencjał do rozwoju społecznego i gospodarczego w oparciu o założenia Europejskiego Zielonego Ładu oraz podstawowych priorytetów strategii UE w zakresie przystosowania do zmian klimatu. Zielona transformacja to kompleksowy zestaw działań mający na celu znaczącą redukcję negatywnego oddziaływania ludzi na środowisko przyrodnicze, prowadzący do zwiększania neutralności

klimatycznej i jednocześnie tworzący przestrzenie miejskie przyjazne człowiekowi.

Fundusz Rozwoju Regionalnego powinien finansować zróżnicowane projekty o charakterze lokalnym i ponadlokalnym ukierunkowane na zrównoważony rozwój, zgodny z zasadami określonymi w krajowych i europejskich dokumentach strategicznych. Dodatkowo, w ramach Funduszu Rozwoju Regionalnego wsparcie będą mogły otrzymać projekty lub inwestycje wynikające z kluczowych dokumentów strategicznych w obszarze krajowej polityki regionalnej i krajowej polityki miejskiej. W ten sposób wsparcie z Funduszu Rozwoju Regionalnego będzie komplementarne do systemu finansowania inwestycji środkami pochodzącymi z funduszy europejskich. Przykłady takich inwestycji w obszarze zielonej transformacji to w szczególności: zwiększanie efektywności energetycznej budynków, zwiększanie powierzchni biologicznie czynnej, rozwój inwestycji samorządowych zwiększających wykorzystanie odnawialnych źródeł energii (OZE), rozwój infrastruktury transportu zeroemisyjnego (pieszego, rowerowego) zintegrowanego z transportem zbiorowym, zwiększenie terenów zieleni w miastach.

Finansowane projekty i inwestycje powinny mieć charakter kompleksowy, tj. pozwalać zrealizować całościowe przedsięwzięcia, poprawiające radykalnie jakość życia w jednostkach samorządu terytorialnego, obniżające ich koszty funkcjonowania, wpływające na poprawę jakości środowiska przyrodniczego, przyjazność dla klimatu, a tym samym na ochronę i poprawę zdrowia mieszkańców, konkurencyjność przedsiębiorstw lub stanowić uzupełnienie wcześniej podjętych inicjatyw lokalnych doprowadzając do tego samego efektu.

Rozszerzenie zakresu Funduszu Rozwoju Regionalnego wynika z faktu, że skala i dynamika procesów społeczno-gospodarczych i przestrzennych w Polsce, w tym terytorialna dywersyfikacja tempa rozwoju gospodarczego i zmian demograficzno-społecznych, oraz takie procesy jak metropolizacja i suburbanizacja, determinują nowe wyzwania w zakresie zarządzania terytorialnego, w tym programowania rozwoju oraz zintegrowanego planowania strategicznego i przestrzennego miast i ich obszarów funkcjonalnych.

ART. 10 – ZMIANY W USTAWIE O UDOSTĘPNIANIU INFORMACJI O ŚRODOWISKU I JEGO OCHRONIE, UDZIALE SPOŁECZEŃSTWA W OCHRONIE ŚRODOWISKA ORAZ O OCENACH ODDZIAŁYWANIA NA ŚRODOWISKO

Kluczową kwestią w zakresie zmian legislacyjnych w obszarze oceny oddziaływania na środowisko (oos) jest doprecyzowanie w ustawie zagadnień związanych z analizą podatności (narażenia oraz odporności) przedsięwzięcia na zmiany klimatu, która powinna zostać przeprowadzona na etapie oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko (wymóg przeprowadzenia analizy podatności przedsięwzięcia na zmiany klimatu zgodnie z wymogiem wskazanym dyrektywą oos).

Dyrektywa oos nie definiuje pojęć „podatność” i „odporność”, natomiast zgodnie z IPCC AR5, 2014), Annex II (Glossary):

– Podatność (Vulnerability) – skłonność lub predyspozycja do ulegania negatywnym wpływom. Podatność obejmuje szereg pojęć i elementów, w tym wrażliwość na szkody oraz brak zdolności do radzenia sobie i adaptacji.

– Odporność (Resilience) – zdolność systemów społecznych, gospodarczych i środowiskowych do radzenia sobie z niebezpiecznymi zdarzeniami, tendencjami lub zakłóceniami, reagując lub reorganizując się w sposób, który utrzymuje ich podstawowe funkcje, tożsamość i strukturę, zachowując jednocześnie zdolność do adaptacji, uczenia się i transformacji.

Zakres zmian w ustawie oos polega na doprecyzowaniu przepisów dotyczących analiz ryzyka klimatycznego w postępowaniu oos przez wskazanie, że w skład tych analiz zgodnie z dyrektywą oos wchodzi analiza podatności przedsięwzięć na zmiany klimatu.

Praktyka wykonywania oos w Polsce wskazuje, że obecne przepisy ustawy oos w zakresie analiz dotyczących ryzyka klimatycznego, w szczególności w odniesieniu do adaptacji przedsięwzięć do zmian klimatu, wymagają osiągnięcia jeszcze większej jednoznaczności. Wnioski na temat

uwzględniania przez inwestorów kwestii klimatycznych w procesie oceny pochodzą z następujących źródeł:

- doświadczenia w pracach Grupy Roboczej do spraw ocen oddziaływania na środowisko działającej w ramach Sieci Partnerstwo „Środowisko dla Rozwoju”,
- wniosków z kontroli systemowej przeprowadzonej w Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w dniach od 29 listopada do 9 grudnia 2016 r. w zakresie dotyczącym weryfikacji przez Narodowy Fundusz dokumentacji aplikacyjnej na poziomie oceny merytorycznej II stopnia dla projektów działania 2.3. POIiS 2014-2020,
- wniosków z Raportu końcowego dla analizy pn.: „Uwzględnianie w projektach realizowanych w Programie Operacyjnym Infrastruktura i Środowisko 2014-2020 aspektów adaptacji do zmian klimatu, łagodzenia zmian klimatu i zwiększania odporności inwestycji na skutki tych zmian i zagrożenia klęskami żywiołowymi lub katastrofami naturalnymi” (Fundeko, 2019).

Należy zauważyć, że analiza ryzyka związanego ze zmianami klimatu, obejmująca analizę podatności, jest pojęciem dobrze zdefiniowanym w wytycznych UE, zwłaszcza w przepisach i wytycznych (poradnikach) przeznaczonych dla beneficjentów funduszy UE¹⁾. Etap oceny jest jednocześnie optymalnym etapem dla przeprowadzenia oceny ryzyka związanego ze zmianami klimatu, ponieważ w przygotowaniu inwestycji jest jednym z najwcześniejszych etapów, kiedy większość rozstrzygnięć dotyczących ostatecznego kształtu przedsięwzięcia nie została jeszcze podjęta oraz jest możliwe jeszcze wariantowanie w zakresie dotyczącym oddziaływań na środowisko, w tym oddziaływań na klimat, oraz odporności przedsięwzięć na zmiany klimatu. Należy też podkreślić jeszcze jeden ważny aspekt oceny podatności. W celu zapewnienia wysokiego poziomu ochrony środowiska, działania zapobiegawcze należy podjąć w szczególności w przypadku niektórych projektów, które ze względu na swoją podatność na poważne wypadki lub klęski żywiołowe (takie jak powodzie, podnoszenie się poziomu morza lub trzęsienia ziemi) mogą mieć znaczące niekorzystne skutki dla środowiska. W przypadku takich projektów należy ocenić ich podatność (narażenie i odporność) na poważne wypadki lub katastrofy, ryzyko wystąpienia tych wypadków lub katastrof oraz konsekwencje dla prawdopodobieństwa wystąpienia znaczących niekorzystnych skutków dla środowiska. Ponadto, należy zauważyć, że właściwe przeprowadzenie analizy ryzyka związanego ze zmianami klimatu przedsięwzięć będzie niezbędne do prawidłowej i efektywnej oceny przedsięwzięć/projektów kierowanych do dofinansowania ze środków UE w perspektywie finansowej 2021–2027, w ramach której zgodność projektów z celami ochrony klimatu i adaptacji do zmian klimatu będzie traktowana priorytetowo. Zgodnie z art. 73 ust. 2 lit. j rozporządzenia Parlamentu i Rady (UE) 2021/1060 z dnia 24 czerwca 2021 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego Plus, Funduszu Spójności, Funduszu na rzecz Sprawiedliwej Transformacji i Europejskiego Funduszu Morskiego, Rybackiego i Akwakultury, a także przepisy finansowe na potrzeby tych funduszy oraz na potrzeby Funduszu Azylu, Migracji i Integracji, Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Instrumentu Wsparcia Finansowego na rzecz Zarządzania Granicami i Polityki Wizowej, przy dokonywaniu wyboru operacji instytucja zarządzająca zapewnia uodpornienie na klimat w odniesieniu do inwestycji w infrastrukturę o przewidywanej trwałości wynoszącej co najmniej pięć lat.

Dla inwestycji finansowanych z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 analiza ryzyka związanego ze zmianami klimatu były wymagane – nie tylko na etapie postępowania oceny, ale mogły zostać też przeprowadzone na etapie studium wykonalności. Co do zasady weryfikacja spełnienia tego wymogu następowała na etapie oceny kryteriów II stopnia. Warto także podkreślić, że jeżeli w toku oceny projektu okaże się, że wymagany zakres analiz ryzyka związanego ze zmianami klimatu nie został przeprowadzony na etapie oceny, wówczas weryfikuje się pod tym kątem studium wykonalności. Jeżeli w studium wykonalności również zostanie stwierdzony brak

¹⁾ Poradnik weryfikacji inwestycji pod względem wpływu na klimat i adaptacji do zmian klimatu w okresie programowania UE 2021-2027

adekwatnych analiz ryzyka związanego ze zmianami klimatu, który w szczególności kompensowałby braki z etapu ooś, wnioskodawca zostanie wezwany do uzupełnienia studium wykonalności w tym obszarze. Podobne zasady będą stosowane w ramach programu Fundusze Europejskie na Infrastrukturę, Klimat, Środowisko 2021–2027, przy uwzględnieniu wszystkich koniecznych zmian wynikających z systemu oceny projektów oraz przepisów stosownych rozporządzeń UE. Warto także zwrócić uwagę, że został przygotowany „Poradnik weryfikacji inwestycji pod względem wpływu na klimat i adaptacji do zmian klimatu w okresie programowania UE 2021-2027”, który stanowi aktualizację „Poradnika przygotowania inwestycji z uwzględnieniem zmian klimatu, ich łagodzenia i przystosowania do tych zmian oraz odporności na klęski żywiołowe”, wydanego przez Ministerstwo Środowiska w 2015 r.

Zmiany art. 21 i 25

Wśród dokumentów zawierających informacje o środowisku i jego ochronie z zakresu ustawy Poś, które należy zamieścić w publicznie dostępnych wykazach, uwzględniono projekty MPA, uchwalone MPA oraz sprawozdania z monitorowania wdrażania działań adaptacyjnych zawartych w MPA.

Zmiany art. 62 ust. 1

W art. 62 w ust. 1 ustawy ooś, zgodnie z którym w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia: (...) dodaje się w pkt 1 lit. cb w brzmieniu: „cb) klimat;”, w lit. d rozszerza się zakres: „d) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a–cb;”, a ponadto dodaje się pkt 1b w brzmieniu: „1b) podatność danego przedsięwzięcia na zmiany klimatu”.

Zmiana w zakresie lit. cb ma charakter porządkujący (zgodność z art. 66 ustawy ooś), zaś zmiana w zakresie pkt 1b ma charakter precyzujący.

Proponowane zmiany pozostają w zgodzie z nowelizacją dyrektywy ooś z dnia 16 kwietnia 2014 r. – Załącznik IV Informacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 (Informacje zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko). Zgodnie z nowelizacją dyrektywy ooś, wskazaną w załączniku IV, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zawiera informacje o wpływie przedsięwzięcia na klimat oraz podatności przedsięwzięcia na zmiany klimatu (narażenia na zmiany klimatu oraz odporności na nie) – regulacje są wzmacniane zgodnie z brzmieniem znowelizowanej w 2014 r. dyrektywy ooś. Pomimo, iż obowiązujące przepisy krajowe w analizowanym zakresie pozostają w zgodzie z nowelizacją dyrektywy ooś z 2014 r., to jednak konieczne wydaje się doprecyzowanie w celu osiągnięcia jeszcze większej jednoznaczności w tym zakresie.

Zmiana art. 63 ust. 1

Ujednolicone zostanie określenie „zmiany klimatu” – w liczbie mnogiej, które zastąpi obowiązujące „zmiana klimatu” – w liczbie pojedynczej (art. 63 ust. 1 pkt 1 lit. e).

Zmiany art. 66 ust. 1

Wprowadzenie do ustawy doprecyzującego pojęcia ryzyka związanego ze zmianami klimatu, w szczególności w kontekście podatności, jest odpowiedzią na konieczność eliminacji dowolności interpretacyjnej, która do tej pory mogła prowadzić do pominięcia kluczowych aspektów w analizach ryzyka klimatycznego w raportach o oddziaływaniu na środowisko. Dotychczasowa praktyka wykazała, że bez jasno określonych wymagań, ocena podatności mogła nie być adekwatnie realizowana, co zagrażało skuteczności ocen środowiskowych.

Podatność, zgodnie z definicją przyjętą przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) w VI Raporcie, odnosi się do stopnia, w jakim system jest podatny na, i niezdolny do radzenia sobie ze szkodliwymi skutkami zmian klimatu, w tym ekstremalnych zjawisk pogodowych. Jest to pojęcie, które obejmuje zarówno aspekty związane z narażeniem, jak i zdolnością do adaptacji i odporności.

Uściślenie w ustawie, że analiza ryzyka klimatycznego musi obejmować analizę podatności, zgodnie z międzynarodowymi standardami, jest zatem niezbędne, aby zapewnić, że każde przedsięwzięcie będzie odpowiednio oceniane pod kątem swojego wpływu na środowisko w kontekście zmian klimatu. To podejście nie tylko wzmacnia spójność regulacyjną i zapewnia zgodność z międzynarodowymi zobowiązaniami, ale także przyczynia się do lepszego zrozumienia i zarządzania ryzykiem klimatycznym, co jest kluczowe dla planowania oraz realizacji trwałych i zrównoważonych przedsięwzięć.

Zmiana ta zapewnia, że ocena oddziaływania na środowisko będzie pełniła lepiej swoją rolę jako narzędzia identyfikacji potencjalnych zagrożeń oraz promowania skutecznych strategii adaptacyjnych w obliczu zmian klimatycznych, bez pozostawiania marginesu interpretacyjnego.

Zmiany wymagają wprowadzenia regulacji przejściowych (art. 28 projektu ustawy). Proponuje się, by do spraw wszczętych na podstawie ustawy o oś i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosowane były przepisy dotychczasowe.

ART. 11 – ZMIANY W USTAWIE O WSPIERANIU TERMOMODERNIZACJI I REMONTÓW ORAZ O CENTRALNEJ EWIDENCJI EMISYJNOŚCI BUDYNKÓW

Zmiana art. 2 w pkt 1c lit. a

Zmiana w art. 2 w pkt 1c w lit. a ma charakter porządkowy i rozszerza katalog wymagań, jakie spełniają urządzenia lub systemy grzewcze ogrzewające budynki mieszkalne jednorodzinne lub urządzenia lub systemy podgrzewające wodę użytkową w tych budynkach o kwestie etykietowania energetycznego miejscowych ogrzewaczy pomieszczeń.

Zmiany w art. 11b ust. 11 oraz 11c ust. 1 pkt 4

Zmiany w art. 11b ust. 11 oraz 11c ust. 1 pkt 4 dotyczą zwiększenia współfinansowania ze środków Funduszu Termomodernizacji i Remontów do poziomu 90 % przy równoczesnym zmniejszeniu wkładu własnego gminy na realizację przedsięwzięć niskoemisyjnych do poziomu 10 %. Jako główny powód braku przystąpienia do realizacji Programu „Stop Smog” zapytane przez Narodowy Fundusz gminy wskazują brak możliwości wniesienia wkładu własnego na poziomie 30% kosztu realizacji porozumienia. Obecna sytuacja związana z gwałtownie rosnącymi kosztami ponoszonymi przez samorządy jeszcze pogłębia problem związany z możliwością wniesienia wkładu własnego do realizowanych przedsięwzięć. Zwiększenie wkładu środków pochodzących z budżetu państwa do 90% wartości porozumienia, pozwoli na odciążenie budżetów samorządów i tym samym umożliwi większej liczbie gmin przystąpienie do programu. Tym samym, umożliwi to udzielenie pomocy większej liczbie osób ubogich energetycznie, co w obecnych okolicznościach jest działaniem priorytetowym.

Zmiana art. 11c ust. 1 pkt 1

Zmiana art. 11c ust. 1 pkt 1 podyktowana jest potrzebą zmniejszenia wymagań dotyczących minimalnej liczby budynków mieszkalnych jednorodzinnych deklarowanych przez gminy do realizacji przedsięwzięć niskoemisyjnych w ramach zawieranych porozumień. Od początku funkcjonowania Programu „Stop Smog” wiele gmin zgłaszało problem ze zrealizowaniem liczby przedsięwzięć niskoemisyjnych na poziomie minimum 20. Proponowana zmiana rozwiązuje powyższy problem i umożliwia efektywne skorzystanie z Programu przez mniejsze gminy, w których zrealizowanie min. 20 przedsięwzięć było niemożliwe.

Zmiana art. 11c ust. 5 pkt 5

Zmiana w art. 11c ust. 5 pkt 5 podyktowana jest koniecznością zwiększenia średniego kosztu realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego w jednym budynku mieszkalnym jednorodzinny do kwoty 106 000 zł.

Obowiązujący średni koszt realizacji przedsięwzięć niskoemisyjnych był ustalany na etapie

tworzenia Programu „Stop Smog” w 2018 r. Od tego momentu ceny materiałów, urządzeń oraz usług znacznie wzrosły. W szczególności najwyższe wzrosty dotyczyły kosztów związanych z termomodernizacją budynków. Na podstawie rozeznania rynku przygotowanego na potrzeby zmian wprowadzanych w Programie Priorytetowym „Czyste Powietrze”, gdzie mamy do czynienia z tymi samymi kategoriami kosztów, urealniono wartości poszczególnych kosztów kwalifikowanych w ramach Programu „Stop Smog”. Na tej podstawie oraz na podstawie zgłoszeń otrzymanych od wszystkich gmin realizujących obecnie przedsięwzięcia niskoemisyjne oraz gmin, które złożyły wnioski w programie, proponujemy podniesienie średniego kosztu realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego w Programie.

Podniesienie średniej wartości na realizację przedsięwzięcia niskoemisyjnego pozwoli gminom realizującym przedsięwzięcia niskoemisyjne na wyjście z obecnie powszechnie zgłaszanego problemu z wyłanianiem wykonawców. Gminy wielokrotnie muszą powtarzać procedury przetargowe z uwagi na brak oferentów lub przeszacowanie wartości oferty w stosunku do wartości zamówienia. Taka sytuacja zmusza gminy do ograniczania zakresów robót termomodernizacyjnych, co z kolei może mieć wpływ na osiągnięcie zakładanego efektu ekologicznego.

Zmiany w art. 11d ust. 1 pkt 3 i 4, ust. 2b, ust. 7, ust. 7e, ust. 8a pkt 2, ust. 13 oraz w art. 11f ust. 6 i 7 pkt 2

Zmiany w art. 11d ust. 1 pkt 3 i 4, ust. 2b, ust. 7, ust. 7e, ust. 8a pkt 2, ust. 13 oraz w art. 11f ust. 6 i ust. 7 pkt 2 są podyktowane potrzebą likwidacji kryterium majątkowego beneficjenta końcowego. Obecnie w Programie „Stop Smog” obowiązuje zarówno kryterium dochodowe, jak i majątkowe, które znacząco utrudnia realizację Programu przez gminy. Kryterium dochodowe jest wystarczającym warunkiem do spełnienia przez wnioskodawców celem ukierunkowania wsparcia dla najmniej zamożnych gospodarstw domowych.

W sposób analogiczny przebiega weryfikacja w Programie Priorytetowym „Czyste Powietrze”, w części z najwyższym poziomem dofinansowania skierowanym do najuboższych właścicieli budynków mieszkalnych jednorodzinnych. Jednocześnie kryterium majątkowe jest trudne do weryfikacji, w szczególności przy szacowaniu wartości ruchomych składników majątku (samochody, sprzęt rolniczy itp.). Ponadto kryterium majątkowe wyklucza z udziału w Programie duże grono osób z gmin wiejskich, gdzie potencjalny beneficjent jest często właścicielem niewielkiej działki rolnej lub leśnej, której wartość przekracza dopuszczalny limit.

Dodatkowo w art. 11d ust. 7e zaproponowano zmianę o charakterze porządkującym, polegającą na podaniu metryki ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o *dotatkach mieszkaniowych* (Dz. U. z 2023 r. poz. 1335) w związku z jej uchycieniem w ust. 1 pkt 3 tego artykułu.

Zmiana art. 22c ust. 3 pkt a

Zmiana podyktowana jest koniecznością korekty w związku ze zmianami wprowadzonymi w art. 11c ust. 1 pkt 1.

ART. 12 – ZMIANY W USTAWIE O SYSTEMIE ZARZĄDZANIA EMISJAMI GAZÓW CIEPLARNIANYCH I INNYCH SUBSTANCJI

Zmiany art. 5

Ustawa przewiduje zmianę art. 5 ust. 2 USZE polegającą na przesunięciu terminu składania przez KOBiZE rocznego sprawozdania z wykonywania powierzonych mu zadań z dnia 31 stycznia na dzień 28 lutego. KOBiZE każdego roku przedstawia sprawozdanie z realizacji powierzonych mu zadań publicznych. Sprawozdanie dokumentuje całość zadań zrealizowanych w trakcie poprzedniego roku kalendarzowego. Z tej perspektywy problem generuje wskazany w ustawie termin 31 stycznia. Termin ten jest za krótki biorąc pod uwagę rozległy zakres zadań ustawowych realizowanych przez KOBiZE. W praktyce, aby dotrzymać tego terminu prace nad sprawozdaniem muszą się rozpoczynać

jeszcze w trakcie okresu sprawozdawczego, co z kolei implikuje konieczność aktualizowania szeregu informacji potrzebnych do sporządzenia sprawozdania, zwłaszcza informacji dot. statystyk załatwianych spraw, wniosków, raportów itp. Działanie takie należy ocenić jako nieefektywne przede wszystkim pod względem wykorzystania czasu pracy ekspertów. Przesunięcie terminu sporządzenia sprawozdania na 28 lutego umożliwi rozpoczęcie pracy nad sprawozdaniem po zakończeniu roku sprawozdawczego – czyli w sytuacji, w której zebrane będą już wszystkie informacje potrzebne do jego opracowania.

Zmiany art. 9

USZE przewiduje dla KOBiZE obowiązek przygotowywania co 5 lat prognoz zmian aktywności dla wybranych sektorów gospodarki i prognoz zmian aktywności w zakresie zużycia nośników energii. 5-cioletni okres jest liczony począwszy od dnia 31 grudnia 2021 r. (art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o systemie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1501)). Ze względu na to, że prognozy zmian aktywności są sporządzane głównie na potrzeby wykonania prognoz wielkości emisji, o których mowa w art. 12 USZE zasadne jest by terminy przygotowania prognoz zmian aktywności były zsynchronizowane, z nowym terminem opracowywania aktualizacji prognoz wielkości emisji. Zaproponowana zmiana skraca okres między prognozami zmian aktywności do 4 lat i przenosi termin ich wykonania na 30 czerwca w roku parzystym, co umożliwi wykorzystanie najbardziej aktualnych prognoz zmian aktywności do wykonania aktualizacji prognoz wielkości emisji w nowych terminach. Aktualizację prognoz wielkości emisji KOBiZE przekazuje do MKiŚ na 60 dni przed terminem wynikającym z prawa UE i prawa międzynarodowego, czyli w praktyce ok. 15 stycznia roku kalendarzowego, w którym jest obowiązek przekazania tych danych (lata nieparzyste). Zatem główne prace nad prognozami wielkości emisji trwają w drugiej połowie roku parzystego. Dostępność aktualnych prognoz zmian aktywności od 30 czerwca roku parzystego umożliwi wykorzystanie tych danych w prognozach wielkości emisji.

W następstwie skrócenia okresu między prognozami zmian aktywności, zmieniony został także termin przekazania do Krajowego ośrodka informacji i danych przez właściwych ministrów z 12 do 6 miesięcy przed terminem sporządzenia prognoz. Doświadczenia uzyskane podczas pracy nad pierwszymi prognozami wykazały, że okres 6 miesięcy jest wystarczający dla Krajowego ośrodka do opracowania prognoz oraz zapewni większą aktualność otrzymywanych danych.

Projekt ustawy przewiduje również zmiany w przepisach dotyczących roku odniesienia dla sporządzanych prognoz zmian aktywności. Nowe zasady ustalania roku odniesienia mają zapewnić korzystanie z możliwie najbardziej aktualnych danych. Dodatkowo wprowadzono regułę, według której w uzasadnionym przypadku możliwe będzie przyjęcie za rok odniesienia innego roku. Taka przesłanka wynika z potrzeby wprowadzenia elastyczności w wyborze innego roku odniesienia (wcześniejszego) niż wskazany w pkt 3. Aktualny przepis daje jedynie możliwość wykorzystania danych dla innego roku, gdy nie są dostępne dane dla roku, o którym mowa w pkt 3. Natomiast mogą zajść takie okoliczności, w których przyjęcie innego roku będzie zasadne, mimo że dane za rok, o którym mowa w pkt 3, będą dostępne, np. jeżeli będą budziły uzasadnione zastrzeżenia co do ich reprezentatywności (ze względu na nagłe zakłócenia, które bardzo znacząco wpływają na poziomy aktywności, takie jak pandemia lub wojna itp.). Powód wykorzystania innego roku niż wskazany w pkt 3 musi zostać wyjaśniony w prognozie. Zaproponowano również zmienione przesłanki do sporządzania aktualizacji prognoz zmian aktywności. Aktualizacja będzie poprzedzona badaniem oceny jej zasadności i jej potencjalnego zakresu, w oparciu o zdefiniowane w ustawie elementy (zmiany w obszarze polityk i strategii, regulacji prawnych oraz udział zmienionej aktywności w całkowitej emisji). Jeżeli ocena wykaże taką potrzebę, aktualizacja będzie przygotowywana w połowie okresu między ustawowymi terminami przygotowywania prognoz zmian aktywności.

Ponadto, uporządkowano inne przepisy w art. 9 USZE przez uchylenie ust. 9, odpowiednią zmianę ust. 8 oraz uchylenie w ust. 5 pkt 2 w związku z proponowanymi rozwiązaniami dotyczącymi roku odniesienia.

Zmiana art. 12

W wyniku zmian wprowadzonych do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (EU) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz. Urz. UE L 328 z 29.07.2021, str. 1, z późn. zm.) (zwanego dalej „rozporządzeniem 2018/1999”), przez przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. w sprawie ustanowienia ram na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmiany rozporządzeń (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz. Urz. UE L 243 z 09.07.2021, str. 1) wydłużony został horyzont czasowy prognoz wielkości emisji z 20 na 30 lat. W następstwie tych zmian prognozy wielkości emisji mają obejmować okres do 2050 r., co powinno być uwzględnione już w najbliższych prognozach, które zostaną zrealizowane do marca 2023 r., jednakże prognozy realizowane na podstawie aktualnego art. 12 ust. 3 USZE są wykonywane dla 20-letniego okresu (dotyczą jedynie okresu do 2040 r.).

Dodatkowo zmieniono okres aktualizacji prognoz wielkości emisji z 5 na 4 lata. Taka zmiana odpowiada 4-letniemu terminowi na złożenie raportu rządowego wynikającego z decyzji 9/CP.16 (FCCC/CP/2010/7/Add.2, str. 17) wydanej na podstawie Konwencji Klimatycznej. Elementem tego raportu są właśnie prognozy wielkości emisji.

Zgodnie z projektem nowe terminy przewidziane dla aktualizacji prognoz wielkości emisji i dla nowych prognoz zmian aktywności będą ze sobą skorelowane, co ma istotne znaczenie z uwagi na to, że prognozy zmian aktywności są wykorzystywane do sporządzania aktualizacji prognoz wielkości emisji.

Zmiana art. 16b i 16d

Zmiany zaproponowane w art. 16b ust. 12 i 13 oraz art. 16d ust. 1 USZE mają na celu doprecyzowanie przepisów. Natomiast zmiany w art. 16b ust. 3 pkt 6, ust. 4 pkt 5 i 6, ust. 7a oraz art. 16d ust. 1 i ust. 7a stanowią uzupełnienie przepisów zgodnie z uwagami Komisji Europejskiej wskazanymi w uzasadnionej opinii – uchybienie zobowiązaniom dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE (naruszenie nr 2021/2024).

Ustawa nakłada obowiązek opracowywania Krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza oraz ich aktualizacji z częstotliwością określoną w art. 16b ust. 10 i 12. Przewiduje się dwa tryby opracowywania aktualizacji Krajowych programów ograniczania zanieczyszczenia powietrza – co 4 lata oraz w przypadku gdy z prognoz wielkości emisji lub inwentaryzacji emisji, o których mowa odpowiednio w art. 12 ust. 1 i w art. 11 ust. 1 pkt 3, wynika, że krajowe cele redukcyjne nie są spełnione lub istnieje ryzyko ich nieosiągnięcia. Przy czym zmienione przepisy (art. 16b ust. 12 i 15 oraz art. 16d ust. 1) będą się odwoływać do art. 12 ust. 1 tylko w zakresie prognoz wielkości emisji, nie zaś do prognoz wielkości pochłaniania, o których również mowa w tym przepisie. Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza nie dotyczy gazów cieplarnianych, tylko zanieczyszczeń powietrza, zatem jest bezzasadne odwoływanie się także do pochłaniania, występującego jedynie w przypadku dwutlenku węgla (CO₂). W pierwszym przypadku dokonywana jest pełna aktualizacja programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza, w drugim – są aktualizowane jedynie strategie i środki dotyczące redukcji emisji zawarte w tym programie.

W obecnym brzmieniu USZE jest przewidziany jedynie tryb pełnej aktualizacji Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza. Ponadto w art. 16b ust. 12 USZE wskazana jest wyłącznie sytuacja, w której z inwentaryzacji emisji wynika, że konieczna jest aktualizacja Krajowego

programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza, przepis nie uwzględnia prognoz emisji. Zaproponowane zmiany przewidują tryb aktualizacji odpowiednich części Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza.

Ponadto w celu uniknięcia sytuacji, w której mogłoby dojść do nałożenia się prac nad aktualizacją Krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza na podstawie obu trybów, zaproponowano, żeby aktualizację w zakresie środków i strategii dotyczącą redukcji emisji zawartych w Krajowym programie przeprowadzić w przypadku, gdy do upływu terminu pełnej aktualizacji Krajowego programu pozostaje więcej niż 24 miesiące (art. 16b ust. 12 pkt 2 USZE w projekcie ustawy). Jeżeli termin ten będzie krótszy, wówczas Krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza zostanie zaktualizowany w całości – w trybie art. 16b ust. 10 i 11 USZE.

Zmiana załącznika 2 części 2 i części 3 – prognozy emisji i raport metodyczny IIR

Zmiana w części 2 wynika z konieczności transpozycji do prawa krajowego dyrektywy delegowanej Komisji (UE) 2024/299 z dnia 27 października 2023 r. zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 w odniesieniu do metod zgłaszania prognozowanych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych. Dyrektywa ta wprowadza zmiany w wymaganiach dotyczących prognoz emisji zanieczyszczeń w taki sposób, aby były zgodne z zasadami przewidzianymi w Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) z 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości „konwencja LRTAP”. W grudniu 2022 r. wytyczne konwencji LRTAP zostały zmienione w zakresie zgłaszania prognoz emisji. Obecnie prognozy emisji należy zgłaszać, podobnie jak bilanse emisji, w podziale na poszczególne kategorie źródeł wg nomenklatury dla sprawozdawczości (NFR), a nie jak wcześniej, według kategorii zagregowanych. Zmianę tę należy wprowadzić do prawa krajowego, stąd zmiana w tabeli nr 3 załącznika. Dotychczasowy obowiązek przekazywania prognozowanych emisji według zagregowanych kategorii NFR zastępuje się obowiązkiem przekazywania prognozowanych emisji w podziale na kategorie źródeł według NFR.

Dodatkowo, w opisie do tej tabeli zamieszcza się, za Dyrektywą 2024/299 informację, że jeżeli nie jest możliwe oszacowanie prognoz emisji w podziale na kategorie źródeł ze względu na brak wystarczająco szczegółowych danych, wówczas w raporcie metodycznym IIR należy zamieścić uzasadnienie dla bardziej zagregowanego poziomu sprawozdawczości.

Natomiast zmiany w części 3 stanowią uzupełnienie przepisów zgodnie z uwagami KE wskazanymi w ww. uzasadnionej opinii (nr naruszenia 2021/2024).

ART. 13 – ZMIANY W USTAWIE O ZWIĄZKU METROPOLITALNYM

Zgodnie z art. 10e ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym gminy przygotowują strategię rozwoju, która jest spójna ze strategią rozwoju województwa oraz strategią rozwoju ponadlokalnego, obejmującą tę gminę. Zgodnie z art. 12a ust. 1 i 2 ustawy o związku metropolitalnym związek metropolitalny opracowuje strategię rozwoju związku. Do strategii rozwoju związku metropolitalnego stosuje się odpowiednio przepisy art. 10e ust. 2–4 ustawy o samorządzie gminnym. Ponadto w myśl art. 12a ust. 6 ustawy o związku metropolitalnym strategia rozwoju związku metropolitalnego jest przyjmowana przez zgromadzenie związku metropolitalnego, w drodze uchwały, jako strategia rozwoju ponadlokalnego, o której mowa w art. 10g ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym.

Zgodnie z projektowanymi zmianami (art. 2) strategia rozwoju gminy, ponadlokalnego będzie określać cele strategiczne rozwoju w wymiarze społecznym, gospodarczym, przestrzennym i klimatyczno-środowiskowym. Zgodnie z art. 8 podmiot opracowujący projekt strategii rozwoju, projekt polityki publicznej, projekt programu rozwoju lub projekt programu służącego realizacji umowy partnerstwa przygotowuje diagnozę sytuacji społecznej, gospodarczej, przestrzennej i klimatyczno-środowiskowej z uwzględnieniem obszarów funkcjonalnych, w tym miejskich obszarów funkcjonalnych.

Jednocześnie zgodnie z art. 10e ust. 2 ustawy o samorządzie gminnym gminy przygotowują strategię rozwoju, która jest spójna ze strategią rozwoju województwa oraz strategią rozwoju ponadlokalnego, obejmującą tę gminę. Taką strategią rozwoju ponadlokalnego jak wskazano powyżej jest strategia rozwoju związku metropolitalnego.

Ponieważ związek metropolitalny ma opracowywać strategię rozwoju związku i określać w niej cele strategiczne w wymiarze klimatyczno-środowiskowym, a gminy członkowskie mają zachować spójność swojej strategii ze strategią związku również w wymiarze klimatyczno-środowiskowym, zasadnym jest wskazanie wprost w art. 12 ust. 1 ustawy zadania polegające na prowadzeniu działań na rzecz ochrony klimatu oraz adaptacji do zmian klimatu.

Jednocześnie należy uspoźnić wymagania, kiedy strategia rozwoju związku metropolitalnego wymagać będzie aktualizacji, podobnie jak ma to miejsce w przypadku pozostałych strategii.

Powyższa propozycja pozwoli na zachowanie spójności już uchwalonych przepisów oraz projektowanych zmian ustawowych dotyczących konieczności podejmowania działań na rzecz klimatu. W innym przypadku mogą pojawiać się wątpliwości interpretacyjne. Wymagane są przepisy przejściowe – dodano art. 27 ust. 2.

ART. 14-31 – PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

W projekcie ustawy przewidziano przepisy przejściowe regulujące kwestie intertemporalne związane z wejściem w życie ustawy.

Art. 14–15

Dotychczas uchwalone w miastach o liczbie mieszkańców równej 20 tysięcy lub większej dokumenty o charakterze strategiczno-wdrożeniowym, niebędące aktami prawa miejscowego, które realizują cel określony w art. 3 pkt 9a ustawy zmienianej w art. 1, zostaną uznane za miejskie plany adaptacji w rozumieniu art. 18a ust. 1 ustawy Poś. Informacja o uznaniu dokumentu o charakterze strategiczno-wdrożeniowym za miejski plan adaptacji zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu gminy oraz przekazana Instytutowi Ochrony Środowiska w terminie 30 dni od dnia tego zamieszczenia. Ponadto dokumenty uznane za MPA zachowują moc i mogą być zmieniane i aktualizowane. Aktualizacja dokumentów uznanych za MPA, zgodnie z art. 18b ust. 5 odbywa się przynajmniej raz na 6 lat uwzględniając sprawozdania z monitorowania, o którym mowa w projektowanej ustawie w art. 18c ust. 1 pkt 2, natomiast ewentualna zmiana tych dokumentów może nie wynikać z zakresu aktualizacji. Dokumenty o charakterze strategiczno-wdrożeniowym uznane za MPA, których termin aktualizacji (6 lat od dnia uchwalenia) przypada w terminie 30 miesięcy od dnia wejście w życie ustawy, powinny zostać zaktualizowane w tym terminie.

Zgodnie z art. 15 dla dokumentów uznanych za MPA sporządza się sprawozdanie z monitorowania wdrażania działań adaptacyjnych, w zakresie wynikającym z tych dokumentów. Pierwsze sprawozdanie sporządza się i przekazuje Instytutowi Ochrony Środowiska za okres od dnia uchwalenia miejskiego planu adaptacji do dnia 31 grudnia roku 2025 r., w terminie do dnia 30 czerwca 2026 r.

Art. 16

Do programów ochrony powietrza opracowanych dla stref zaklasyfikowanych jako strefy, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 1 lub 4 ustawy Poś, stosuje się art. 91 ust. 9c tej ustawy w nowym brzmieniu. Spowoduje to wydłużenie terminu z 3 na 4 lata na przygotowanie, a następnie przyjęcie aktualizacji programów ochrony powietrza w drodze uchwał sejmików województw.

Art. 17–20

W celu zweryfikowania spełniania przez obecnych członków organów Narodowego Funduszu oraz wfośigw urodzonych przed dniem 1 sierpnia 1972 r. nowego wymogu wprowadzonego na podstawie ustawy POŚ, odnoszącego się do nie pracowania lub nie pełnienia służby w organach bezpieczeństwa państwa lub nie bycia współpracownikiem tych organów w rozumieniu przepisów ustawy

o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, niezbędne jest wprowadzenie przepisów określających procedurę przeprowadzenia weryfikacji tych osób oraz przepisów umożliwiających odwołanie osób, które złożyły oświadczeniami lustracyjne, potwierdzające pracę lub służbę w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracę z tymi organami, albo wobec których wydano prawomocne orzeczenie stwierdzające fakt złożenia przez te osoby niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego.

Art. 21

Wobec zmiany sposobu wyłaniania przedstawiciela organizacji pozarządowych w radzie nadzorczej NFOŚiGW, proponuje się, aby mandat członka rady nadzorczej NFOŚiGW zgłoszonego do składu rady na podstawie art. 400d ust. 2–4 ustawy Poś w brzmieniu dotychczasowym wygasł z dniem powołania członka rady nadzorczej NFOŚiGW wyłonionego w trybie określonym w art. 400d ust. 2–4b ustawy Poś w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 22

Ze względu na zmiany kręgu organizacji, spośród których wyłania się przedstawiciele organizacji pozarządowych do rad nadzorczych wfośigw, wprowadza się przepis przejściowy wskazujący, że przedstawiciele rad nadzorczych wyznaczeni do składu rad nadzorczych wfośigw na podstawie art. 400f ust. 2 pkt 1 ustawy Poś w dotychczasowym brzmieniu, pełnią swoje funkcje do czasu cofnięcia ich wyznaczenia przez ministra właściwego do spraw klimatu.

Art. 23

Do uchwały określającej zasady udzielania dotacji celowej, podjętej przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe, ponadto do ww. uchwały stosuje się przepisy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 24

Wojewódzkie fundusze udostępniają Narodowemu Funduszowi oraz podmiotom, które na podstawie odrębnych przepisów są uprawnione do wykonywania zadań w zakresie ochrony interesów finansowych i budżetu Unii Europejskiej, w celu realizacji tych zadań, niezbędne dane osobowe osób fizycznych przetwarzane w związku z wykonywaniem zadań publicznych przez te fundusze, pozyskane od tych osób od dnia 15 maja 2020 r. Środki wydatkowane przez Narodowy Fundusz na realizację Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze” od dnia 15 maja 2020 r. do dnia zawarcia umowy o objęcie wsparciem przedsięwzięcia „Wymiana źródeł ciepła i poprawa efektywności energetycznej budynków mieszkalnych w ramach Programu Priorytetowego „Czyste Powietrze” zostaną zrefundowane ze środków KPO. W związku z tym, aby je rozliczyć, konieczne będzie udostępnienie przez wojewódzkie fundusze wskazanych niezbędnych danych uprawnionym podmiotom w rozumieniu art. 411 ust. 12 ustawy Poś.

Art. 25

Plany ogólne gmin oraz plany zagospodarowania przestrzennego województw uchwalone przed dniem wejścia w życie ustawy zachowują moc i mogą być zmieniane.

Miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego obowiązujące w dniu wejścia w życie ustawy zachowują moc i mogą być zmieniane.

Do planów ogólnych gmin oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, w odniesieniu do których przed dniem uchwalenia miejskich planów adaptacji, o których mowa w art. 18a ustawy Poś, albo w odniesieniu do których przed uznaniem dokumentów, o których mowa w art. 13 ust. 1, za miejskie plany adaptacji do zmian klimatu, rozpoczęto proces opiniowania lub uzgadniania, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Do planów zagospodarowania przestrzennego województw, w odniesieniu do których przed dniem wejścia w życie ustawy, rozpoczęto proces opiniowania lub uzgadniania, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 26

W celu zachowania ciągłości pracy Państwowej Rady Ochrony Przyrody określono, że do Rady powołanej na podstawie dotychczasowych przepisów, stosuje się przepisy dotyczące Państwowej Rady Ochrony Przyrody w ustawie o ochronie przyrody, w brzmieniu nadanym przedmiotową ustawą.

Art. 27

Do polityk publicznych, programów rozwoju lub programów służących realizacji umowy partnerstwa, o których mowa w art. 10a ust. 1 ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju, co do których przed dniem wejścia w życie przedmiotowej ustawy rozpoczęto proces konsultacji, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Do spraw dotyczących opracowania i uchwalania strategii rozwoju gminy, strategii rozwoju ponadlokalnego, strategii rozwoju województwa, strategii rozwoju związku metropolitalnego, o których mowa w przepisach ustawy zmienianej w art. 2, 3, 9 i 13, albo ich zmian, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 28

Do spraw wszczętych na podstawie ustawy o oś i niezakończonych przed dniem wejścia w życie przedmiotowej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 29

Uwzględniając, że wszystkie proponowane w projekcie zmiany warunków udziału w Programie „Stop Smog” są korzystniejsze niż obecnie obowiązujące, proponuje się zamieszczenie w art. 29 projektu stosownych przepisów przejściowych.

Zgodnie z proponowanym w projekcie art. 29 ust. 1, do porozumień na współfinansowanie przedsięwzięć niskoemisyjnych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy będą miały zastosowanie przepisy ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków, w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą w zakresie nie dotyczącym przedsięwzięć niskoemisyjnych realizowanych na podstawie umów zawartych przez gminy z beneficjentami przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy. Strony tych porozumień będą miały obowiązek dostosowania ich do przepisów zmienionych projektowaną ustawą w terminie 60 dni od dnia jej wejścia w życie.

Dodatkowo, uwzględniając także, że zgodnie z art. 11c ust. 1a ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków stroną porozumienia na współfinansowanie przedsięwzięć niskoemisyjnych może być związek międzygminny, związek metropolitalny lub powiat, w ust. 2 uregulowano kwestię umów zawieranych przez gminy uczestniczące w tych związkach lub położone na terytorium powiatu.

Ust. 3 tego przepisu nakazuje dostosowanie do nowych przepisów złożonych przez gminy wniosków o zawarcie porozumień na współfinansowanie przedsięwzięć niskoemisyjnych w terminie wskazanym przez Narodowy Fundusz.

W zakresie wniosków beneficjentów o zawarcie umów o realizację przedsięwzięcia niskoemisyjnego z gminami, złożonych przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy w odniesieniu do których nie zawarto takich umów przed tym dniem, zgodnie z projektowanym art. 30 ust. 4, przyjmuje się, że będą miały zastosowanie przepisy ustawy zmienianej, co pozwoli w szczególności na aktualizację finansowych aspektów realizowania przedsięwzięć niskoemisyjnych w aktualnie zawieranych przez gminę z beneficjentem umowach o realizację przedsięwzięcia niskoemisyjnego.

Zgodnie natomiast z projektowanym art. 29 ust. 5, do umów o realizację przedsięwzięcia niskoemisyjnego zawartych przez gminę z beneficjentem, tj. z osobą fizyczną będącą właścicielem lub posiadaczem budynku lub lokalu, przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy, bez względu na stopień zaawansowania realizacji przedsięwzięcia niskoemisyjnego, będą nadal

stosowane przepisy ustawy o wspieraniu termomodernizacji i remontów oraz o centralnej ewidencji emisyjności budynków w brzmieniu dotychczasowym tak, aby realizacja przedsięwzięcia została dokończona na podstawie wcześniejszych regulacji.

Natomiast zgodnie z projektowanym art. 29 ust. 6 podmioty, które zawarły porozumienie na realizację przedsięwzięć niskoemisyjnych przed dniem 1 stycznia 2024 r., będą mogły wydłużyć okres ich realizacji do 4 lub 5 lat w zależności od ilości realizowanych przedsięwzięć niskoemisyjnych.

Zaproponowane przepisy przejściowe umożliwiają w ramach już zawartych porozumień między Narodowym Funduszem a gminami, realizację przez gminy nowych umów, które nie zostały jeszcze zawarte z beneficjentami na nowych korzystniejszych warunkach. Należy tu ponownie podkreślić, że przeprowadzone przez Narodowy Fundusz szerokie konsultacje z gminami zarówno biorącymi już udział w Programie jak i pozostałymi, które jeszcze nie przystąpiły do Programu, jednoznacznie wskazują na konieczność wprowadzenia zmian w Programie „Stop Smog” mających na celu dostosowanie zasad uczestnictwa w nim i jego realizacji do bieżących uwarunkowań społeczno-gospodarczych (np. inflacja, ograniczona dostępność towarów i usług itd.). W obecnej sytuacji wiele przetargów ogłaszanych przez gminy kończy się brakiem możliwości wyłonienia wykonawcy robót budowlanych, co w konsekwencji będzie prowadzić do zmniejszenia zakresu już podpisanych porozumień do niezbędnego minimum przewidzianego wskazanymi w ustawie wymaganiami lub – w przypadku braku możliwości ich realizacji – rozwiązania podpisanych już porozumień. Zaproponowane przepisy przejściowe mają na celu zapobieganie tej sytuacji i uatrakcyjnienie zasad funkcjonowania Programu tak, aby możliwe było pozyskanie nowych gmin przy jednoczesnym ułatwieniu realizacji tym, które już przystąpiły do Programu. Proponowana nowelizacja stanowi odpowiedź na konieczność wsparcia samorządów gminnych w przedsięwzięciach poprawiających stan techniczny budynków jednorodzinnych. Działania mające na celu poprawę stanu technicznego zasobów mieszkaniowych i poprawę warunków mieszkaniowych społeczeństwa przyczyniają się równocześnie do realizacji innych priorytetów rządu, takich jak poprawa efektywności energetycznej czy walka z ubóstwem energetycznym.

Art. 30

Zgodnie z proponowanym art. 30, do porozumień na współfinansowanie przedsięwzięć niskoemisyjnych, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, będą miały zastosowanie przepisy art. 11c ust. 1 pkt 1 w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą. Strony tych porozumień będą miały obowiązek dostosowania ich do przepisów zmienionych projektowaną ustawą w terminie 60 dni od dnia jej wejścia w życie.

Art. 31

Przepisy przewidują sporządzenie pierwszych prognoz zmian aktywności według nowych terminów – do dnia 30 czerwca 2026 r. Od tego terminu będą liczone nowe 4-letnie terminy na sporządzanie kolejnych prognoz. Na potrzeby prognoz zmian aktywności, które mają być sporządzone do dnia 30 czerwca 2026 r. właściwi ministrowie prześlą potrzebne informacje i dane do dnia 31 grudnia 2025 r.

Art. 32

W projekcie ustawy, w związku z koniecznością kontynuacji realizacji zadań określonych w art. 18c ust. 5 ustawy Poś, określono maksymalne limity wydatków sektora finansów publicznych na lata 2025–2034 dla sektora finansów publicznych w ramach środków pochodzących z budżetu państwa, Narodowego Funduszu.

Wprowadza się mechanizm korygujący, który należy wdrożyć w przypadku przekroczenia lub ryzyka przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków. Nadzór nad monitoringiem limitu wydatków oraz wdrażania mechanizmu korygującego został powierzony ministrowi właściwemu do spraw klimatu.

III. INFORMACJE KOŃCOWE

Projektowana ustawa nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega procedurze notyfikacji aktów prawnych, określonej w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

Projektowana ustawa będzie miała korzystny finansowy wpływ na działalność mikro przedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców, którzy zajmują się opracowaniem miejskich planów adaptacji do zmian klimatu oraz innych analogicznych dokumentów planistycznych i strategicznych.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia, za wyjątkiem art. 1 pkt 3, w zakresie dodawanego art. 18b ust. 2, który wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2025 r.

Termin 14 dni na wejście w życie ustawy jest wystarczający również pod względem nowych zobowiązań dla miast, o których mowa w art. 13. Miasta będą miały 14 dni na zamieszczenie informacji o uznaniu dokumentu o charakterze strategiczno-wdrożeniowym za MPA w rozumieniu ustawy na stronie urzędu oraz 30 dni na przekazanie tej informacji wraz z MPA do IOŚ-PIB za pośrednictwem systemu elektronicznego udostępnionego przez Instytut. Opracowanie głównej części systemu wchodziło w zakres projektu Klimady 2.0.

IV. ZGODNOŚĆ Z KPO

Zaproponowane przepisy w art. 9 pkt 2 – zmiany w zakresie zwiększenia możliwości działania Funduszu Rozwoju Regionalnego – są odpowiedzią na zapisy Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności (KPO) w zakresie kamienia milowego B24L dotyczącego rozwiązań prawnych służących procesom transformacyjnym miast (reforma B.3.4 Ramowe warunki dla inwestycji w zieloną transformację na obszarach miejskich). Za realizację reformy i kamienia milowego odpowiedzialne jest Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej. Wymogiem KPO względem projektowanej ustawy jest przygotowanie i wdrożenie skutecznych rozwiązań formalno-prawnych, organizacyjno-instytucjonalnych mających na celu przyspieszenie procesu zielonej transformacji miast w Polsce oraz przede wszystkim zapewnienie trwałości we wspieraniu zdolności obszarów miejskich w inwestowaniu w zieloną transformację.

Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/241 z dnia 12 lutego 2021 r. ustanawiającym instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (Dz. Urz. UE L 57 z 18.02.2021, str. 17) jednym z sześciu filarów KPO jest zielona transformacja. Zieloną transformację należy rozumieć jako proces prowadzący do zwiększania neutralności klimatycznej, przy jednoczesnej dbałości o jakość środowiska przyrodniczego i nie ograniczający potencjału do rozwoju społeczno-gospodarczego. Szerzej jest to proces, który tworzy potencjał do rozwoju społecznego i gospodarczego w oparciu o założenia Europejskiego Zielonego Ładu oraz podstawowych priorytetów strategii UE w zakresie przystosowania do zmian klimatu. Zielona transformacja to kompleksowy zestaw działań mający na celu znaczącą redukcję negatywnego oddziaływania ludzi na środowisko przyrodnicze, prowadzący do zwiększania neutralności klimatycznej i jednocześnie tworzący przestrzenie miejskie przyjazne człowiekowi. Przedmiotowa reforma stworzy warunki i instrument trwałego wsparcia rozwoju miast i miejskich obszarów funkcjonalnych, w tym inwestycji ukierunkowanych na zieloną transformację.

Projektowana ustawa o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw realizuje również pozostałe cele reformy B3.4 Ramowe warunki dla inwestycji w zieloną

transformację na obszarach miejskich, którymi są: wsparcie dla samorządów terytorialnych w zakresie zdolności do określania priorytetów, planowania i realizacji projektów dotyczących łagodzenia zmian klimatu, uwzględnienie aspektów zrównoważonego rozwoju w procedurach planowania przestrzeni miejskiej oraz odpowiednie konsultacje z zainteresowanymi stronami w ramach tych procedur, zwiększenie udziału terenów zieleni w miastach.

Zaproponowane przepisy w art. 6 obejmujące zmianę przepisów ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw pozwolą na realizację kamienia milowego przyczynią się pośrednio do wypełnienia kamienia milowego B5G pn. Wejście w życie przepisów określających standardy jakości paliw stałych z biomasy, realizowanych w ramach reformy B1.1. Czyste powietrze i efektywność energetyczna w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności. Za realizację tej reformy i kamienia milowego odpowiedzialne jest Ministerstwo Klimatu i Środowiska.

Dodanie do ustawy upoważnienia ustawowego umożliwi określenie w drodze rozporządzenia wymagań jakościowych dla paliw stałych biomasowych – biomasy pozyskanej z drzew i krzewów – peletu, wprowadzanych do obrotu z przeznaczeniem do użycia w gospodarstwach domowych oraz w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW.

To na podstawie proponowanego upoważnienia będzie możliwe wypełnienie kamienia milowego B5G przez wydanie rozporządzenia określającego parametry jakościowe dla paliw stałych biomasowych – biomasy pozyskanej z drzew i krzewów – peletu, wprowadzanych do obrotu z przeznaczeniem do użycia w sektorze bytowo-komunalnym.